Akbaba

Can güvenliği kalmadı — Gazetelerden —

AKBANK

SERMAYESİNİ 600 MİLYON LİRAYA YÜKSELTTİ

AKBANK 1977

SERMAYE	600 MİLYON
İHTİYATLAR	665 MİLYON
TOPLAM	1 MİLYAR 265 MİLYON
MEVDUAT	24 MİLYAR 129 MİLYON
PLASMANLAR	23 MİLYAR 71 MİLYON
İŞTİRAKLER	817 MİLYON
SABİT KIYMETLER	601 MİLYON
KÂR	353 MİLYON
AKTİF YEKÛNU	29 MİLYAR 594 MİLYON
ŞUBE ADEDİ	505
PERSONEL ADEDİ	8154

SAYIN HALKIMIZIN
DEĞERLİ MUDİ VE MÜŞTERİLERİMİZİN
ESİRGEMEDİKLERİ İLGİ VE GÜVENE
ŞÜKRANLARIMIZI TEKRARLARIZ

AKBANK
güveninizin eseri

Ak-142

REPRO

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 15 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 6 Nisan 1977 — Fiatı 250 Kuruş

SONRASI ?

BİR insanın hapiste geçireceği dört yıl, yitirilmiş önemli bir zaman parçasıdır. Dört yıl olağan işlevlerini yerine getirmemesi, sonradan kişinin bu gediği doldurabilmek için çok çalışmasını gerektirir. Sözkonusu insan bu dört yılı okuyarak, olayları izleyerek, kısacası kafasını besinsiz bırakmayarak geçirmiş olsa bile, gerçekleştirilmesi geriye atılmış birçok amaç kalmıştır ortada.

Bir ulusun yaşamında ise dört yıl, çok daha önemli bir zaman süresidir. Hele Atlantik aşırı uçuşların iki saate indiği, dakika başı bir otomobil üretildiği, her gün yeni bir teknik buluşun bir öncekini değiştirdiği çağımızda!.

Ülkemiz 1973 seçimlerinden bu yana olan süreyi bir tür kış uykusu içinde geçirdi. Yasalar çıkartılamadı, hizmetler görülemedi, çözüm bekleyen sorunlar yığıldıkça yığıldı. Ve bütün bunlar bir tek nedene bağlandı:

1973 seçimlerinin sonucunda hiçbir siyasal parti, tek başına hükümet kurmasına yetecek çoğunluğu kazanamamıştı Meclis'te.

İnişler oldu, çıkışlar oldu. Bir adım ileri atıldı, bir adım geri. Az gidildi, uz gidildi. Sonunda görüldü ki, bir arpa boyu bile yol alınmamış.

Peki bu arada aralıksız izlediğimiz «Büyük Türkiye» söylevleri, kazmalı kürekli gösteriler, milyonlu trilyonlu gazeller neyin nesiydi? Ortada fol yok yumurta yokken omlet kokusu nereden geliyordu? Artık kanıksadığımız saldırılar, öldürmeler nereden kaynaklanıyordu?.

Sonun başlangıcına geldiğimiz şu günlerde daha açık olarak görüyoruz ki, 1973'ten bu yana olan süre, siyasal partilerimizin 1977 seçimlerine hazırlanmalarıyla geçmiştir. Yine görüyoruz ki, bu süre içinde sırf hizmetler aksamıştır; yoksa cep doldurma, vurgun vurma, haraç yeme, koltuk kapma gibi çabalar değil. Yine görüyoruz ki, ilkin 1975'te kotarılan erken seçim konusu bir kez daha ısıtılarak sofraya getirilmiştir.

Isıtılarak değil, kaynatılarak demek daha doğru olacak. Erken seçim aşı, çıplak elle tutulamayacak denli sıcak çünkü.

Meclisin büyük çoğunluğunu oluşturan dört parti, seçimlerin olağan zamanından önce yapılmasını ister görünüyor. Kırk kadar milletvekili olan MSP ise buna karşı çıkıyor. Demokratik ilkeler dört partiden yana, Seçim Yasası ve Meclis İçtüzüğü ise MSP'den yana.

Şimdi dilerseniz, işin yasal tartışmasını bir kenara bırakalım ve dikkatimizi şu nokta üzerinde yoğunlaştıralım:

Sorunları başından aşkın 1977 Türkiye'sinde, seçimlerin zamanından dört ay önce yapılması ya da yapılmaması, en önemli sorun biçimine sokulmuştur.

Seçimler Haziran'da yapılırsa ülkemiz içinde bulunduğu kış uykusundan sıyrılıverecek mi? Seçimler dört ay daha sonra yapılırsa bu süre içinde MSP Türkiye'yi selâmete çıkarıverecek mi?

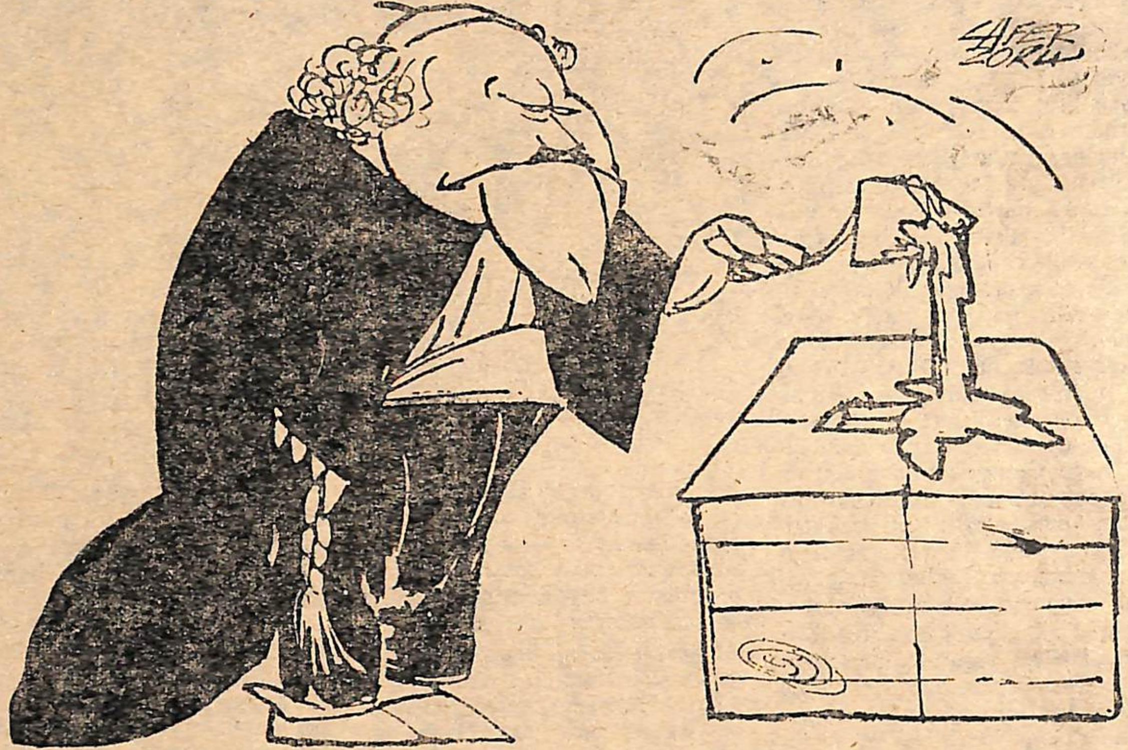
1977 seçimlerinde bir parti tek başına hükümet kurmasına yeterli Meclis çoğunluğunu elde edebilirse, yasama ve yürütme çalışmaları daha olumlu bir raya oturacak diyelim. Peki ya 1977 seçimlerinden de 1973'tekine benzeyen bir sonuç alınırsa ne olacak? Bir dört yıl daha aynı teraneyi mi dinleyeceğiz o zaman? Yoksa iki ayda bir seçim yenileme yoluna mı gideceğiz?

Bir kez daha kuşbakışı bakalım gerçeklere:

Haziran ayında seçimler yapılsın, yapılmasın; önümüzdeki yaz bunaltıcı geçecek ülkemizde. MC'nin yapay yollarla bugüne dek zaptetmeyi becerdiği tüm ekonomik canavarlar, zincirlerini koparıp sağı solu dişlemeye koyulacak. Zamlar ve yoklar, bugünkünü gölgede bırakacak. Paramız iyice değersizleşecek. Ödemeler dengemiz tek kollu ve tek bacaklı bir tel cambazını andıracak.

Erken seçim konusu çözüme ulaştırılmalıdır, kabul. Ama bir yandan da seçimlerden sonra ne olacağı düşünülmelidir. Yitirilecek ne dört yılımız, ne de dört günümüz kalmış olacak o zaman.

AKBABA

ERBAKAN — «Erken Seçimleri engelleyeceğiz»

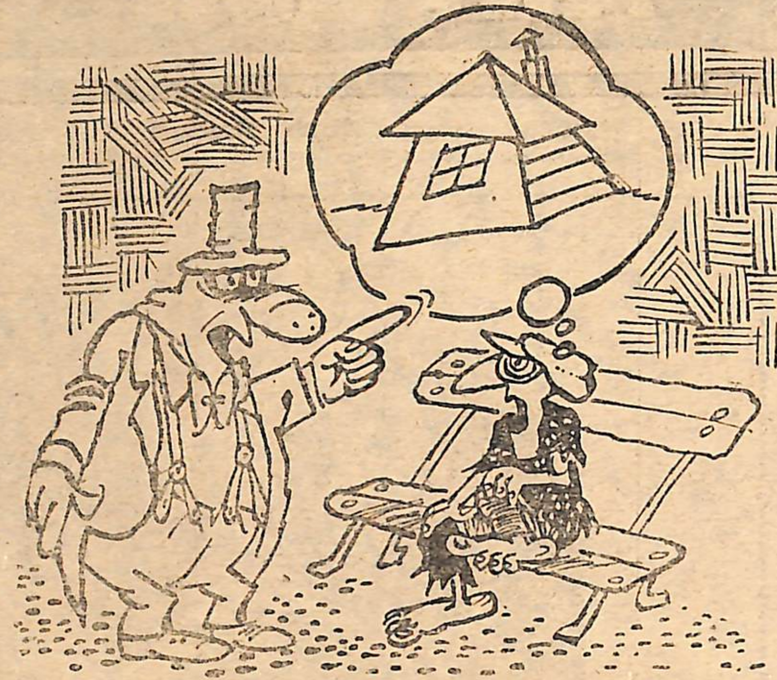
— A.P. Erken Seçime hazırmış!

— Tek başımıza iktidar olup bozuk işleri düzelteceğiz!...

Garibanlar da emlâk beyannamesi dolduracaklar.

MUZAFFER İZGÜ

HÜSNÜ beye, ne kat sayının on iki olması kâr eder, ne de on sekiz olması kâr eder. Hüsnü beye hiçbirşey kâr etmez, çünkü Hüsnü bey ufacık memurdur, derecesi on, kademesi ikidir. Çocuk sayısı beş, bir hanımının annesi, etti altı, iki de kendileri, etti sekiz. Hadi bakalım kat sayı Hüsnü beyin evinde konuşsun da görelim... Hüsnü beyin evi?... Yok canım, ev demeye bin tanık gerek. Bodrum katında oturur Hüsnü bey, her türlü haşaratla içli dışlıdır Hüsnü bey. Duvarları rutubetten Asya Afrika haritası, sobasız oda buzdolabı. Hüsnü bey, bozulacak herşeyi öteki odaya koyar, çünkü bu odada kışın sıcaklık sıfırın altında dörttür, yazın da iki dereceden yukarıya çıkmaz. Ülkeye asker gerek, bu yüzden Hüsnü bey hiçbir çocuğunu feda etmek niyetinde değildir. Beş çocuğuyla bir arada yatar, ön odada... Eh, kaynanacık da şu son ömründe öteki odalarda kıkırdasın mı? Zaten kadıncağızın hem romatizması var, hem diyatiği var, hem de kumbagosu. Kadıncağız güneşin burnunu görse kendini sokağa atar ama, yine de geceleri o yanından bu yanına dönerken, iniltisiyle apartman sallanır. Hüsnü bey bu evde sabahtan akşama dek elektrik yakar, ama elektrik çok gitmesin diye, altmış mumluktan fazlasını takmamıştır duya. Soba da iki kez yanar, bir sabah kalkınca, bir de akşam yemeğinde. Ondan gerisinde çuvallar, battaniye parçaları, yorganlar iş görür. Çocuklar ders çalışırlarken yorganlara bürünürler... Hüsnü bey ailesi güneşi ancak sokakta görür, çünkü pencereden sokak görünmez. Hani var ya, Allah korusun bir zelzele falan olsa, ev sahibi de bu zelzelede öteki dünyayı boylasa, olası değil ki kurtarıcılar böyle bir bodrum katında insan olduğuna karar versinler de kazıp kurtarsınlar. Tutar, apartmanı Hüsnü bey ailesinin üstüne baştan dikerler...

İşte bu Hüsnü beycik, radyodan, gazetelerden okuduktan, duyduktan sonra, vergi dairesinin yolunu tuttu, aman o ne çalımdı, ne çalımdı. ne çalımdı. Sanki, o bodrum katında ayda beş yüz liraya oturan Hüsnü bey değil de, bir başka Hüsnü beydi. Danışmaya sordu:

— Beyannameler nereden alınıyor?

Kasıldı, davul derisi gibi.

— Ha kızım?

— İkinci katta, baştaki oda...

— Niye yorarlar ikinci kata vatandaşı bilmem ki, şunu birinci kata koyuverseler, vatandaş parasıyla rezil!...

Niye rezil oluyor Hüsnü bey bilinmez ki... İkinci kata çıktı, odaya girdi.

— Kimden alacağız beyannameyi? diye sordu.

Sertti Hüsnü bey. Öyle duruş duruyordu ki, sanki o dikili ağacı olmayan Hüsnü bey değil de memurun karşısındaki, beyannamenin on sırasını da dolduracak, on mülkün sahibi Hüsnü beydi...

Kuyruktakilere baktı, kızdı:

— İşimizi gücümüzü bırakıp geliyoruz, burada böyle kuyruk.. Olmaz efendim olmaz, şuraya iki adam daha... Ne demek bu yâni?

Gamın şişirdiği Hüsnü beyde kalıp iyi. Hattâ o günü için kılık da iyi. On yıllık lâcivertlerini giymiş, kıravatı tokmak, ensesi katmer...

— Şimdi beyefendi, dedi, bir memur.

— Ne demek şimdi?

Memur, beyannameyle birlikte kılavuzu da uzattı Hüsnü beye. Hüsnü bey:

— Bu beyanname kaç ev için? diye sordu.

— On ev için beyefendi, dedi memur.

— Yetmez, oradan iki beyanname daha ver!

Memur, anladı, belliydi zaten canım, Hüsnü bey okkalı adamdı, kimbilir kentin hangi zenginiydi de memurun haberi yoktu. İstese bu ufacık memuru cebinden çıkarırdı şu sert bakışlı adam... Memur, kılavuzu açtı, daha iki kelime konuşmadan, Hüsnü bey gürledi:

— Kaz mıyız biz, yoksa geri zekâlı mı? dedi. Doldururuz, anlatmaya gerek yok...

— Başüstüne beyefendi...

Hüsnü bey, kılavuzu, beyannameleri aldı, evinin yolunu tuttu. Çocuklarının, karısının şaşkın bakışları arasında beyannameleri çıkardı...

— Hüsnü? dedi karısı.

— Baba, dedi çocuklar...

— Toplanın ulan başıma!...

Şaşkın, toplandılar Hüsnü beyin başına.

— Haydi bakalım, şunu hep birlikte dolduralım. Dolduralım da neşemizi bulalım...

— İyi ama, dedi karısı, bizim malımız mülkümüz yok ki Hüsnü, niye dolduracağız?.

— Yahu televizyonumuz yok, sinemamız yok, tiyatromuz yok, ben size eğlence olsun diye getirdim bunları... Haydi haydi, doldurmağa başladık mı, hepimiz neşemizi buluruz, başlayalım hele bir...

Hüsnü bey, beyannamenin, pafta no'sunu, no'sunu, parsel no'sunu doldurdu...

— Tamam, çocuklar, dedi, ölürüm kalırım haberiniz olsun,

BÜYÜK TÜRKİYE

— Yazısız —

— Valla ben, bu bayanı (Kadın Polis) sandım!...

bizim de tapu da kayıtlı toprağımız var artık. Ne yazalım hanım bina arsasının büyüklüğüne?

Çocuklar sırıtıyorlardı. Anneanneleriyse, şaşkın bakıyordu. Karısı:

— Sen deli olmuşsun Hüsnü, dedi.

Hüsnü bey duymadı bile onları.

— Siz söyleyin bakalım, şimdi bizim bu apartman arsasında hissemiz ne olsun?

Her kafadan bir ses çıktı, sonunda:

— Yüz yirmi olsun, diye karara vardılar...

— Çocuklar, burada beyannameyi hangi sıfatla verdiğim yazılı, dedi... Benim sıfatım malik... Ben Malik'im...

Anneanne:

— Hüsnü, senin göbek adın mı Malik? diye sordu.

— Yok, anne, dedi Hüsnü bey, evimiz oluyor ya, işte şimdi ben onun sahibi oluyorum...

Kadın, ellerini göğe açarak:

— Allah daha âlâ etsin, daha dedi...

Hüsnü bey, kalem elinde sordu:

— Çocuklar, kalorifer istiyorsunuz değil mi? dedi.

Çocuklar bağırdılar:

— Yaşşa babaaa...

— Asansör?

— Aslan babaaaa!

— Ulan ine çıka bozmayın asansörü ha!...

Hüsnü beyin ağzı kulaklarına varıyordu.

— Klima da koyuyorum ulan, dedi... Bir düyme, ev hamam!...

— Bravo babaaaa!...

— Kaç oda olsun hanım?

Eh, Hüsnü beyin hanımı çocukların bu neşesini bozabilir miydi?

— Beş, dedi...

Çocuklar bağrıştılar:

— Yaşadık, ikimize bir oda...

Anneanne:

— Oğlum Hüsnü, güneş görüyor mu, görüyor mu? diye sordu.

— Tamam anneciğim, dedi Hüsnü bey, şimdi sıra oraya geldi. Dairemiz kaçıncı katta olsun?

Çocuklar bağrıştılar:

— Beş olsun... Altı olsun...

Anneanne:

— Aman olsun, dedi, inemem çıkamam ama, güneş olsun da...

Hüsnü bey bağırdı:

— Bakın çocuklar, beşinci kat yazıyorum, sonra değiştiremeyiz...

— Tamam baba tamam, dedi çocuklar...

Anneanne yine ellerini havaya kaldırdı:

— Allah daha âlâ etsin, Allah daha âlâ etsin, dedi.

— Çocuklar ne diyorsunuz, deniz de görsün mü evimiz?

— Görsün! diye bağırdı çocuklar...

Anneannenin sesi daha çok çıktı:

— Ay oğlum Hüsnü, deniz de mi görecek?

Çocuklar:

— Görecek anneanne, görecek, dediler.

— Allah daha âlâ etsin, Allah olmayanlara da versin!

Hüsnü bey, gözlüğünü düzelttikten sonra:

— Geldik evin rayiç bedeline, dedi... Kaç lira olsun evimiz?

Bu konuda epeyce kafa patlattılar. Hattâ anne bile karıştı söze.

— Üç yüz bin olsun!...

— Çüş ulan, ben üç yüz binlik evde oturacak adam mıyım?

— Dört yüz bin olsun baba?.

— Bak ulan alırım ayağımın altına ha.

En sonunda anne:

— Yaz canım, beş yüz bin yaz işte, dedi...

— Tamam, dedi Hüsnü bey, biz de el âleme uyalım, aslında bu ev altı yüz bin eder ama, biz de yüz binini kaçıralım ki tadı çıksın.

Hüsnü bey, sayfayı çevirdi. tablo bir'in olduğu yere bir güzel adını soyadını yazdı, beş yüz bin liralık, deniz görür, yüz yirmi metre karelik dairenin (Malik)i olaraktan... Bir de imza çaktı imza yerine, amma öyle okkalı çaktı ki imzasını Hüsnü bey, o güne değin hiç böyle okkalı bir imza çakmamıştı, hiçbir yere...

— Tamam, bu iş oldu, dedi.

Anneanne hâlâ dua ediyordu:

— Allah olmayanlara da versin, Allah daha âlâ etsin!... Pekiyi, diye sonunda sordu, ne zaman taşınıyoruz bu eve?

Büyük oğlan:

— Balık kavağa çıkınca, dedi.

Kız:

— Öldüğümüz zaman, dedi.

En küçük:

— Bu gidişle ben de görmem böyle bir evi ya, dedi.

Karısı:

— Pekiyi, ne yapacaksın şimdi bu kâğıdı Hüsnü? diye sordu.

— Bir dilekçe yazıp, Başbakana yollayacağım dedi...

Ve gerçekten de dediğini yaptı Hüsnü bey. Aradan aylar geçtikten sonra, bir gün eve geldiğinde karısı ona bir Vergi Tebliğ Zarfı uzattı. Zarfın içinde aynen şunlar yazılıydı:

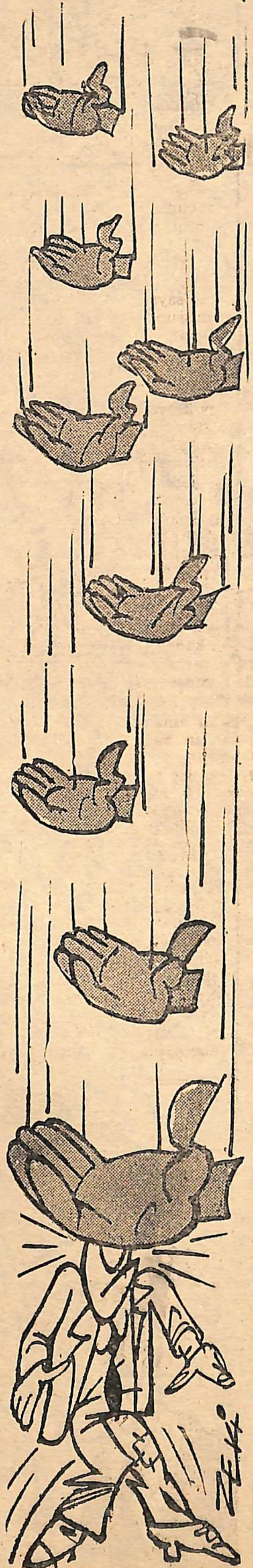
«Bakanlık kanalıyla bize göndermiş olduğunuz beyannamenizden anlaşıldığı üzere, adı geçen dairenizin beyannamesini zamanında vermiş olmanıza karşın, tahakkuk eden vergiyi zamanında ödememiş bulunmaktasınız. Bu bakımdan aşağıda belirtilen vergiyi ve tahakkuk eden cezasını bir hafta içinde... Vergi dairesine yatırmanız, yatırmadığınız takdirde...»

— Gözün çıksın Hüsnüüüü! diye bağırdı.

Anneanne:

— Evin tapusu mu geldi Hüsnü! diye bağırdı.

Muzaffer İZGÜ

Baharın gülleri açtı.

ihtiyar delikanlı

YAZAN ÇİZEN: NİYAZİ YOLTAŞ

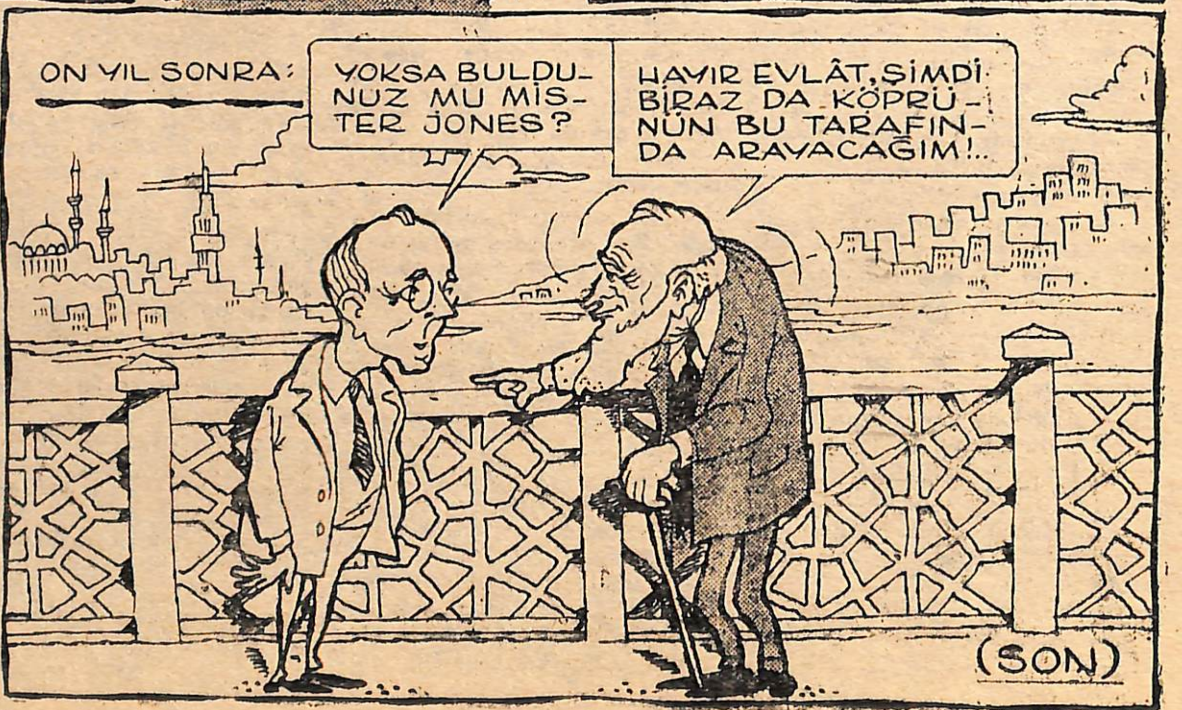

Sosyal dayanışma

K. Doğan Büke

BİZ oldum olası iyiliksever bir milletiz. Bu duygu, ferden olduğu gibi milletce de bizim geleneğimiz olarak sürer gider... Atalarımız; Vakıflar, İmarethaneler kurmuş, dînimiz zekât vermeyi emretmiş. Belirli günlerde, hele dîni bayramlarda yoksul kişileri mutlu kılmak için her türlü fedakârlığa katlanırız. Örneğin, Ramazan Bayramının adını değiştirmiş «Şeker Bayramı» olarak nitelemişiz. Bunun nedeni de hayırseverliğimiz. Şeker Bayramı diyeceksin, herkes şeker alsın, fakir fukaranın, konukların ağzı tatlansın. Kurban keseceksin, etini yoksullara dağıtacaksın, kursakları bayram yapacak.

Küçücük bir ilçeden, büyük kentlere dek onbinlerce Dernek kurmuşuz. Kalkındırma, Onarma, Güzelleştirme, Kuş Sütü Temini gibi nice amaçlarla kurulmuş Dernekler... İlçenin, kent'in ileri gelenleri Dernekte toplanmış. Amaçları ne? Yardım...

Meslekî kuruluşların, Devlet Dairelerinin, Tüccarların, Esnafın Yardımlaşma Sandıkları var. Belki, dilencilerin dahi yardımlaşma sandıkları vardır. Ne olur, ne olmaz, fen, tıp ileriliyor. Göz bankaları, kol, kemik, ilik Bankaları kuruluyor. Bir hayırsever, iki gözü amâ bir dilencinin elinden tuttu, Göz Bankasına götürdü, onu ışığa kavuşturdu diyelim. Eh, iki gözü sağlam bir vatandaş artık dilencilik yapamaz. Dilenci işinden, mesleğinden oldu, aç mı kalsın? Adamın gözünü aç, dilencilik uğraşısını sona erdir, hem de aç dolansın. Bu düpedüz vicdansızlıktır... Onun için dilencilerin bile Yardımlaşma Sandığı olmalı. Ben de hayırsever bir insanım, bu önerimi tüm dilencilerimize duyururum. Önerimi duyanlar, sağır dilencilere bunu el işareti ile anlatsınlar. Benim işim başımdan aşmış, yurdumuzu gezip bu önerimi sağır dilencilere anlatamam. Bunu yapmaya kalksam sıfırı tüketir, ben dilenmek zorunda kalırım.

Bir tanıdığım var, babasının ölümü nedeniyle ilkokul üçüncü sınıftan sonra okula devam edememiş. Hayat mektebine atılmış. Tombala çektirmekten, gazete satıcılığına dek her işe girip çıkmış. «Dayan başarırsın!» sözünü yabana atmayın. Dayanmış ve başarmış. Bilgili, görgülü, büyük bir iş adamı olmuş. İthalât - ihracatla uğraşıyor.

Ne varki; ben geçmişini unutanlara çok bozulurum. Benim, ilkokul üçüncü sınıftan ayrılma arkadaşım, bilmeyene «Akademi mezunuyum» diye çalım satıyormuş. Mendil yokluğundan sümüğünü ceketinin koluna sildiğini unutmuş, zengin bir ailenin tek evlâdıymış. Bunlar hep numara... Bugünkü ölçüsüz yaşamını meşrulaştırmak çabasında.

Çifte metres tutmalar onda, her

yıl araba değiştirme tutkusu onda... Gözü seyirse uçağa atlayıp Avrupaya tedaviye gidiyor. Han, apartman yine onda...

Atalarımız ne güzel söylemiş: «İşten artmaz, dişten artar!» Bu kadar masrafa, bu ölçüsüz harcamaya ne mal dayanır, ne iş, ne de hazır para...

Birgün arkadaşımın kumara da başladığını duydum. Konken, poker, bakara... «Tamam» dedim. «Sinek kanatlanmadan zeval bulmaz!» Bizim arkadaşa kanatlandı, zevali yakındır. Demez olaydım, kısa bir süre sonra arkadaşımın iflâs ettiğini öğrendim. Bankalara borç, eşe - dosta borç, Kulüplere büyük miktarlarda takıntı... Yazık oldu, çocuğu kimse kurtaramaz...

Kendisini Kızılay'da gördüm. Gördüm dediysem benzettim. Mutlaka o idi. Yıkılmış halini gördüğümü hissedip üzülmesin diye, birini siper edinip yürüdüm, geçtim.

Biçarenin iki milyondan fazla borcu varmış. Milyon bu, zamane milyonu da olsa dile kolay...

Bir iş için Adliyeye uğramıştım. Çoktandır görmediğim avukat arkadaşım Edip kendisini aramamam nedeniyle hayli sitemden sonra: «Bu akşam seni enteresan bir yere götüreceğim, akşam saat yirmiüçte gelir, seni alırım» dedi. O saatten sonra nerenin enteresan bir yer olduğu belli. Garanti bir karı - kız işidir. O yaşı da geride bıraktık. Yine de gelene git denmez.

Ben randevuma dakik olarak uyan bir insanım. Saat tam yirmiüçte tıbık gibi apartmanın önünde hazırım. Hayli beklememden sonra Edip arabası ile apartmanımızın önüne yaklaştı ve beni aldı. Yolda, enteresan işin ve yerin nemene iş olduğunu sordum. Edip tüm ısrarlarıma rağmen açıklamada bulunmadı.

Büyük bir bahçenin içinde iki katlı evin önüne vardık. Kaldırım kenarına sıralanmış son model arabalar. Ben diyeyim otuz, siz deyin kırk araba... Edip çok uzak bir yere yanaştı. İki katlı binanın kapısına vardık, kapıda prinç bir levha: «Kanarya Sevenler Derneği Kulübü» Ben kanarya, bülbül gibi hayvanları beslemeyi sevmem. Bulundukları eve uğursuzluk getirirlermiş. Bu nedenle içeriye isteksiz girdim. Kapıda şapkalarımızı ve paltolarımızı aldılar, «Buyrun!» diyerek üst kata çıkmamızı söylediler. Edip önde üst kata çıktık. Azizim bir salon, salon değil koşu meydanı. Tavanda göz kamaştıran avizeler, duvarlarda büyük boy tablolar, yerde basmaya kıyılamayacak güzellikte halılar. Orta yerde altı metre kadar uzunlukta bir masa, çevresinde kadınlı erkekli yirmiye yakın insan hazurun. Salonun ihtişamı, oturanların varlıklı görünüşleri bana yirmi yıl önce İstanbul Üniversitesi Merkez Binasındaki Doçentlik Sınav Salonunu anımsattı. Salonun güzelliği ve ihtişamı ayni, sınav heyetini oluşturan profesörlerin vakur görünümü tıpatıp... Tabiî, sınav kurulu bu kadar kalabalık değildi. Arkasından Amerikan filmlerinde gördüğümüz mahkeme salonu ve jüri üyelerini anımsadım. Jüriyi oluşturan üyelerin kiliseye giderken giydikleri özentili giysiler, tarafsızlığını belirten, gülmeyen yüzler...

Salonda bizi kim karşıladı? Müflis arkadaşım. Elimizi sıktı, sarılıp öptü, geldiğimiz için de teşekkürlerini belirtti.

Tan'la beraber oradan ayrıldık. Efendim, masadakiler bakara oyuncuları imiş. O gece bizim müflis arkadaşın «AÇILIŞI» varmış. Kumar masalarında acze düşen, sıfırı tüketenlerin kalkınması için bir kulüpte «AÇILIŞ» düzenlenirmiş. Bu ür açılışlara, açılışın yapılacağı ulübün sahibi çağrı kâğıdı, gerekire haberci gönderirmiş. Bu davetieyi ve haberi alan Türkiyenin ünü kumarcıları, iki eli kanda olsa, arabalara, uçaklara atlar açılışa gelirlermiş. Bakaradan sağlanan kulüp hissesi, onuruna açılış yapılan batmış kumarcıya ödenirmiş. Adam borcunu ödesin, yeniden kumar hayatına devam etsin diye...

Ertesi gün Edip telefonla bana sonucu iletti: Birbuçuk milyon lira ganyot kalmış, bizim arkadaş «kefeni yırtmış» bu sosyal dayanışma sayesinde.

K. Doğan BÜKE

Yozyürek'in en Yeni Serüvenleri

YÜKSEKLERDE

(Hırsız Kerim yine bizlerle)

DİLERSENİZ belleğimizi tazeleyelim ilkin. Geçen hafta bıraktığımızda Yozyürek ve Hırsız Kerim oldukça güç durumdaydılar. Handa, soyacakları fotoğrafçı dükkânının bulunduğu kata çıkmayı başarmışlardı ama, bir alt katta kalan hamallara yakalanma korkusu içindeydiler. Bir değişme olmadı. Hâlâ bıraktığımız yerdeler.

«Pencereden gireceğiz.»

«Ben bir tek pencere görüyorum, o da sokağa açılıyor.»

«Bu pencereden dışarı çıkıp çıkıntının üzerinde üç metre kadar gidersen fotoğrafçının penceresine ulaşırsın.»

«Güzel fikir,» dedi Yozyürek. «Ama ben değil, sen ulaşırsın. Çıkıntı üzerinde yürümeye falan niyetim yok. Dördüncü katta olduğumuzu unutmadım.»

«Sesini yükseltmeden konuş,» diye uyardı Hırsız Kerim. «Gel bir bak istersen. Öyle korkutucu olmadığını göreceksin.»

Yozyürek dışarı baktı ve gerçekten korkutucu bir şey göremedi. Doğrusunu isterseniz öyle karanlıktı ki, hiçbir şey göremedi. Ama herhalde bir serçe ya da örümcek kolayca geçebildi bu üç metrelik uzaklığı. «Oldukça güvenli,» dedi. «Gel, pencerenin kenarına çıkmana yardım edeyim. Dükkâna girdikten sonra kapıyı açıp beni de içeri alırsın.»

«Bunu sen yapsan olmaz mı?» diye sordu Hırsız Kerim.

Yozyürek pencereden dört metre uzaklaşarak karşılık verdi.

İşin ancak kendisi yaparsa yapılacağını anlayan Hırsız Kerim ayakkabılarını çıkarıp camı açtı. Dışarı çıktı. Bakmak bile istemiyordu. Yozyürek. Saniyeler ağır ağır geçti. On iki metreden düşen insan gövdesi sesini bir türlü duymadı. Gerçi önceden hiç duymuş olmadığı için bu sesin nasıl bir ses olacağını tam bilmiyordu ama, az çok kestirebiliyordu. Çekinerek başını dışarı uzattı.

«Nasıl gidiyor?»

Hırsız Kerim epeyce ilerlemişti. Yozyürek'in sorusuna yanıt olarak anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

«Neden durdun?»

«Pancurlar...» dedi Hırsız Kerim güçlükle. «Pancurları kapatmış herifler!»

«Boyunları kopsun!» dedi Yozyürek. «Neden yaptılar dersin bunu?»

«Bilmem. Belki hırsız girmesin diye.»

«Hırsız mı? Dördüncü kat penceresinden hırsız nasıl girer?»

«Bu da doğru ya.»

«Ne yapacaksın şimdi?»

«Soluğumu toplar toplamaz geri dönmeyi düşünüyorum.»

«Oldukça yerinde bir düşünce,» dedi Yozyürek. «Döndüğünde güçlük çekmemen için ayakkabılarını çeviriyorum.»

«Bu yardımını hiç unutmayacağım,» diye söylendi Hırsız Kerim.

Yozyürek içeri çekilip dinledi. Aşağıdan konuşmalar geliyordu.

«Birileri var galiba yukarıda,» diyordu bir ses.

«Kim olabilir?» dedi ikinci bir ses.

«Bizden başka kimse yok handa.»

«Sesler geldi kulağıma.»

«Yanılmışsındır.»

İlk sesin sahibi oldukça inatçıydı. «Bir gidip bakalım.»

«Kimse yok ulan işte!» diye bağırmamak için güç tuttu kendini Yozyürek. Aşağıdakiler merdivenleri tırmanmaya başlamışlardı bile.

Yozyürek çabuk düşünmesi gerektiğini biliyordu. Ama pek düşünmeden Hırsız Kerim'in pabuçlarını kaptığı gibi pencerenin kenarına çıktı. Oradan da, yapıyı kuşak gibi saran çıkıntının üstüne.

«Yavaş ol!» dedi Hırsız Kerim. «İkimiz birden düşeceğiz aşağı.»

«Eey?»

«Ama pencerenin yanında olan sensin. Ben buradan nasıl yetişeyim? Yer değiştirmemiz gerek.»

Yozyürek ayağının altındaki çıkıntının daralmakta olduğunu sandı.

«Boşver,» dedi. «Pencere kapalı dursa da olur.» Elindekiler geldi aklına. «Şunları alsana.»

«Nedir onlar?»

«Ayakkabıların.»

«Sende dursun,» dedi Hırsız Kerim. «Şu an için bana pek gerekli olduklarını sanmıyorum. Zaten ellerim serbest olsun istiyorum.»

«O neden?»

«Bir tanesi duvara tutunmak için, Öbürü de, burnum ya da başka bir yerim kaşınırsa diye... Böyle durumlarda hep kaşıntım tutar.»

HIRSIZIN KARISI!...

«Biraz öteye git,» diye fısıldadı Yozyürek. «Sesini de kes. Birileri geliyor.»

«Bir bu eksikti.»

İki hamal, holde bir süre tartıştılar. Kapıları yokladılar.

«Gördün mü? Kimse yok işte.»

«Bu camı neden açık bırakmışlar?»

«Hava girsin diyedir.»

«Yeteri kadar hava var burada. Kapatacağım.»

«Ne olur kapatma!» diye sessizce yalvardı Yozyürek. Ama pencere kapanmıştı bile.

«Şimdi boku yedik!» dedi Hırsız Kerim.

Yozyürek, konuşabilecek duruma geldiğinde «Yok canım,» dedi. «O kadar da değil. Sen buradasın ya. Tecrübenle şıp diye açıverirsin pencereyi. Pancur mancur yok bunda nasıl olsa.»

«Açmasına şıp diye açarım. O kolay.»

Yozyürek tartışmayla zaman geçirmektense ayakkabıları elinden boşluğa bırakmayı yeğ tuttu. Neden sonra tok bir ses geldi karanlıklardan.

«Neydi o?»

«Sana gerekli olmayan pabuçları attım.»

Hırsız Kerim kızdı. «Ben de kendime tam arkadaş seçmişim! O pabuçları ne güçlüklerle çaldığımı biliyor musun?»

«Yenisini çalarsın, üzülme.»

«Buradan kurtulursak ayakkabı falan çalmayacağım artık.»

«Bu hoş doğrusu! Küçücük bir zorlukla karşılaştın diye hırsızlığa tövbe mi ediyorsun?»

«Sırf ayakkabı hırsızlığına. Belki bir de ikinci kattan yukarısını soymam. Ama hırsızlığı bırakacak değilim. Başarıyla yaptığım tek iş bu.»

«Bir de başarısızlarını görmek isterdim,» dedi Yozyürek. Fena halde sıkışmıştı. Pantalonunun düğmelerini açarken düşmeyeceğini bilse, hiç çekinmeden dördüncü kattan aşağı işeyecekti. Yapının bulundukları yüzü arka sokağa bakıyordu nasıl olsa. Aslında pantalonun düğmelerini açmadan işemek olasılığı da pek az değildi. «Söylesene, ne yapacağız şimdi?»

«Ne bileyim ben! Durumumuz oldukça karanlık. Hakettiğim cezayı mı çekiyorum, nedir?»

«Ne cezası?»

«Hırsızlıklarımın cezası. Çocukken bir simitçi fırınında çıraklık yapıyordum. Patron çok dindar bir adamdı. Cehennem, derdi, yalnız öbür dünyada değil, bu dünyada da vardır.»

«Diyelim ki,» dedi Yozyürek, «sen hırsızlıklarının cezasını çekiyorsun. Peki ben neyin cezasını çekiyorum. Gerçi her zaman herkese kötülük ettim ama, bunu hiçbir zaman kötü niyetle yapmadım.»

«Hey gidi günler!» diye hülyalı bir sesle içini çekti Hırsız Kerim. «Çocukluk günlerim dünmüş gibi canlı kafamda. Dindarlığından başka çok da eli sıkıydı benim patronun. Onca zaman yanında çalıştım, bana tek bir simit bile koklatmadı. Yalnız bir defasında, ölmek üzere olan anneme götürmem için altı tane çörek otu verdi.»

«Ne adamlar var!»

«Var ya! Ben daha nelerini gördüm. İleride zaman olursa sana anlatırım tümünü.»

«Şimdi anlatsana. Yapacak başka iş yok nasıl olsa.»

«İçimden anlatmak gelmiyor pek. Şu anda ne isterdim, biliyor musun?»

Tahminler yürütemeyecek denli yorgundu Yozyürek. «Ne isterdin?» diye sordu.

«Bir kadın olsaydı... Güzel bir kadın... Canım öyle bir kadın çekti, sorma!»

«Bu durumda elini bile tutamazdın.»

«Elini tutmak isteyen kim? Şöyle dolgun dolgun, kütür kütür bir kadın olsaydı...»

«İyi ki yüzün duvara dönük değil,» dedi Yozyürek. «İtmenin gücüyle aşağı düşerdin.»

«Neyin itmesi?» diye sordu Hırsız Kerim. Sonra anladı, kişner gibi güldü. Az kaldı gülmekten düşecekti bu kez de..

«İyi iş!» diye homurdandı Yozyürek. «Sanki kahvede oturmuş gibi konuşup gülüşüyoruz. Ne olacak bizim sonumuz?»

«Bilmiyorum. Bekleyeceğiz ister istemez.»

«Neyi?»

«Göreceğiz. Nasıl olsa hep burada kalacak değiliz. Bir yol bulacağız. Sana geçen yıl katıldığım hırsızlık yarışmasını anlatayım mı?»

«Anlat,» dedi Yozyürek can sıkıntısıyla. «Nasıl olsa anlatma desem de anlatacaksın.»

Sulhi DÖLEK

Haftaya: İnecek var.

HACIBABA NERELERDE ACABA?

MART geldi, geçti. Nisan ayağını salladı. Mayıs: «Geliyorum!» diye haber yolladı. Kısaca kışı da, baharı da geçirdik. Yaza adımımızı attık, belki de girdik.

Eskiden ilkbaharın geldiğini leylekler müjdelerlerdi. «Size güneyden güneşli günler getirdik!» derlerdi.

Günümüzde leylekleri gören kaç kişi var? Nerelerde acaba, eski dostumuz Hacıbaba?.

Damlarımızın, bacalarımızın üzerine tünerler, yaşantılarını orada sürdürürlerdi. Bize küstüler nedense. Tik taklı mors tarihe karışıp da, yerini bırakınca telekse...

Kötü sözmü söyledik? Konutları için kiramı istedik? Kalorifer, kapıcı, otomat faturalarını sırtına mı yükledik? Mutlaka bir şeyler oldu. Sevimli konuklarımız ortadan kayboldu.

Kime uydular? Emlâk vergilerinin yüzde yüz otuz oranında yükseltildiğini mi duydular? Yoksa baktılar sütün kilosu on, peynir yağ seksen, et altmış. Dargelirli pahalılık yüzünden batmış. Memurun, işçinin bütçesi yatmış. Geçim derdile tüm insanların sigortaları atmış. Damların altındaki eşler birbirlerine düşmüş, karı — koca kavgaları artmış...

Leylek, dinamit fıçısına dönmüş bu evlerin damına nasıl kursun yuva? Rahatça otursun, yatsın uykuya!...

BAŞLIKLARLA BAŞBAŞA

SAKARİNİN DE KANSER YAPTIĞI SAPTANDI

— Neredeyse tüm yiyecek maddeleri, bu arada ilâçlarında kansere yol açtığı ispatlandı. Sıra geldi gazel okumağa. İnşallah biri çıkıpta «kanser»inde «kanser» e yol açtığını ileri sürmez.

PAMUK İPLİĞİ KONUSU HÜKÜMETİ UĞRAŞTIRIYOR

— Önemli sorunların pamuk ipliği ile bağlanmasından belli.

SANAYİ ODALARI BİRLİĞİ DE ERKEN SEÇİM İSTİYOR

— Seçim siyasî sorun olmaktan çıktı, o da sanayileşti anlaşılan. Seçim sandıklarını buzdolabı, çamaşır makineleri fabrikaları mı imal etmek niyetinde yoksa?.

SAĞCI BİR GRUP İKİ GAZETEYİ YIRTTI

— Fikir özgürlüğüne alışmıya başlıyoruz desenize. Yazarların ağzını yırtmaktan vaz geçip, gazetelere saldırılması sevinilecek olaydır.

KASIM GÜLEK PARTİ KURACAK

— Aslı yoktur. Çünkü Kasım ayı çoktan geçti.

DEMİREL RUSYAYA GİDECEK!

— Moskovaya, Moskovaya!

İKİBİN YILINDA ONLARA YETİŞMEMİZ ÖNERİLDİ BATI ALMANYAYA: «YERİNDE SAAAY!» KOMUTU VERİLDİ

ŞİMDİ İtalyanın yanındaymışız. 1980 yılında İspanyayı, Pandispanyayı, hattâ şampanyayı geçecekmişiz. Heyecandan ister öl, ister bayıl. Gelince ikibininci yıl, burunlarınızdan kimseye aldırmıyacağız kıl.

Ekonomik alanda, birinciliği seçecekmişiz, Batı Almanya'ya yetişecek, belki de geçecekmişiz.

Milliyetçi Cephenin başkumandanı öyle söylemiş. Nasıl olacak bu iş? Bekleyelim hele. Bizde zehir politikacılar varken atmayız hiç gele.

Nişangâhsız atışların darası düşüldü. Gereği görüşüldü. Avrupanın orta yerine postu serdik. Adımlarınızı yavaş atın, geliyoruz dedik.

Batı Almanya geriye doğru kayacak. Hiç değilse yerinde sayacak. Derken, kırat tırısa kalkacak bir sabah horozlar öterken. Çağdaş uygarlıktan öteye hoplayacaktır. Tüm batı ülkeleri peşimizden nal toplayacaktır!..

İKİ SARHOŞ

— Merhaba kaptan!

— Merhaba. Bugün deniz fırtınalı galiba. Tekne yalpalıyor.

— Benim gemi demir taradı meyhaneden. O yüzden limandan ayrıldım, dostlara adiye demeden.

— Adını bağışlar mısın arkadaş.

— Neyimiz varsa vakıflara bağışladık.

— Yâni efendim kiminle müşerref oluyorum?.

— Müşerref değil, Şeref'tir adım.

— Benim ki de Şeref. Soyadın nedir?

— Kestane'dir.

— Benimki de öyledir. Babanın adı?

— Mevlit.

— Bunda da olduk fit.

— Validenin adını da sorabilir miyim?.

— Fatma...

— Yapma. Bizim rahmetli de ayni ismi taşırdı.

— Nerede oturuyorsun?

— Şişli...

— Sormageç sokak...

— Numara onbeş.

— Ayni evi paylaşıyoruz. Birlikte yaşıyoruz. Karının ismi de Leman değil mi?.

— Nereden biliyorsun?.

— Ayni sokakta, ayni evde oturmuyor muyuz? Senin anlıyacağın bir yastığa üç baş koyuyoruz. Böylece, kimse duymasın ama, herşeyimiz gibi karıyı da paylaşıyoruz.

— Ya aklımızı, ya da fazla içip keçileri temelli kaçırdık.

— İşte bizim eve geldik.

— Şu sarı boyalı, cumbalı olanı..

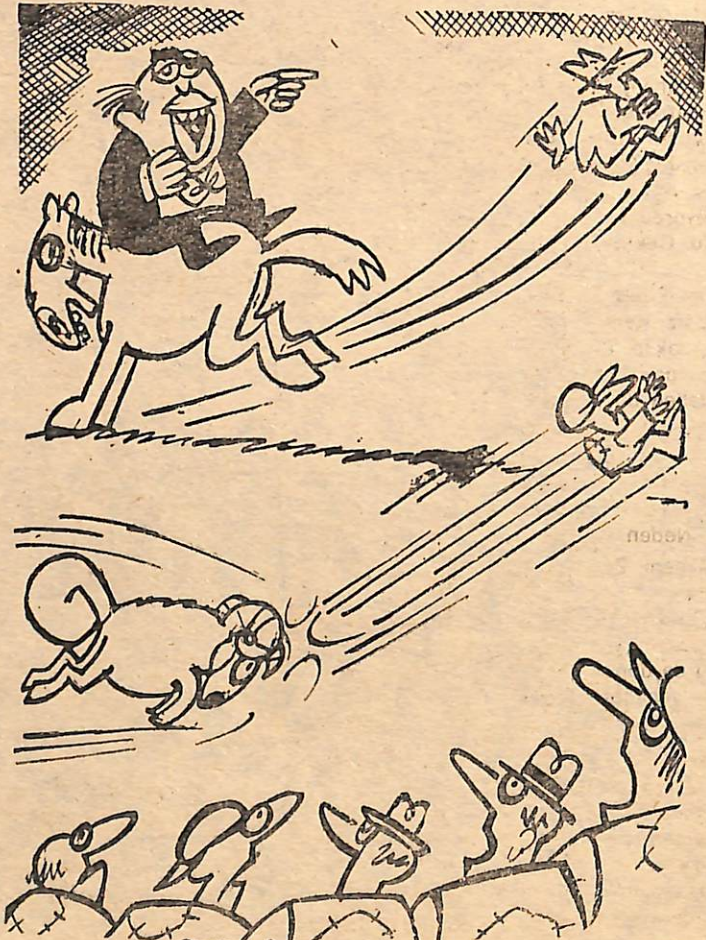
— Nereden biliyorsun?..

— Ayni evde oturuyoruz ya. Biz bir elmanın ikiye bölünmüşüyüz. Yarısı sensin, yarısı da ben!.

— Felâkete bak. Biz çiftiz ama, hanım tek. Bir kadını paylaşamaz iki erkek. Fazla içmişiz, kendimizden geçmişisiz. Şunu iyi bilki, biri görüyoruz iki. Yalnız... Eve beraber giremeyiz. Zira içerdeki kadın çift değil ki..

Sen bu gecelik kaldırım palasta yat. Bilirsin acuzeyi, dayak faslı başlarsa yardımıma koşarsın, edince feryat!...

Burhan ESEN

— Bu gidişle 2000. yılında İtalya'ya yetişir, geçeriz bile!...

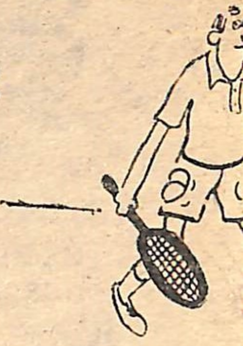
Spor ve para!...

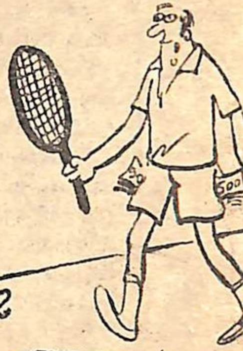

- BİZİM PATRON ŞAPKA FABRİKATÖRÜ GİYDİĞİMİZ ŞAPKALARIN GAZETELERDE REKLÂMINI YAPTIRDI. ÇIKARAMAYIZ!

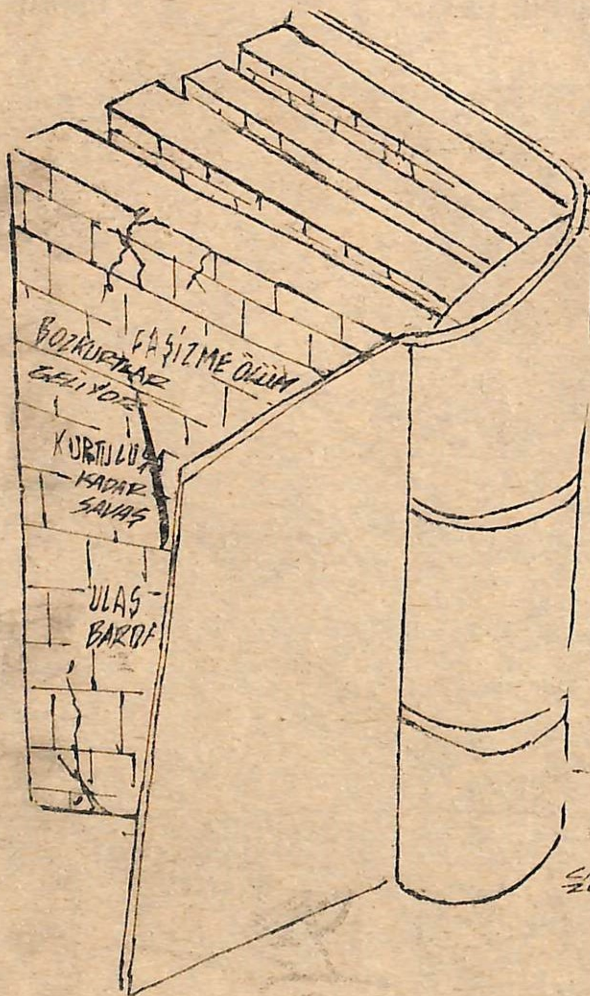

1

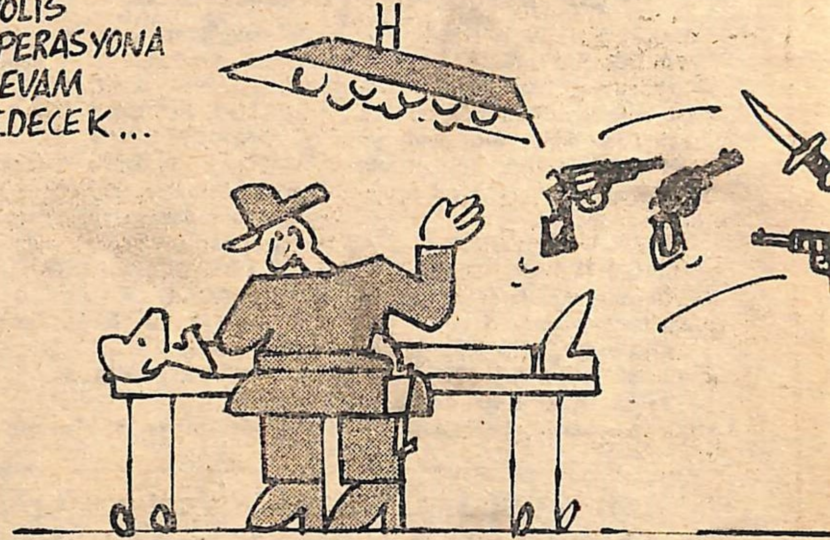

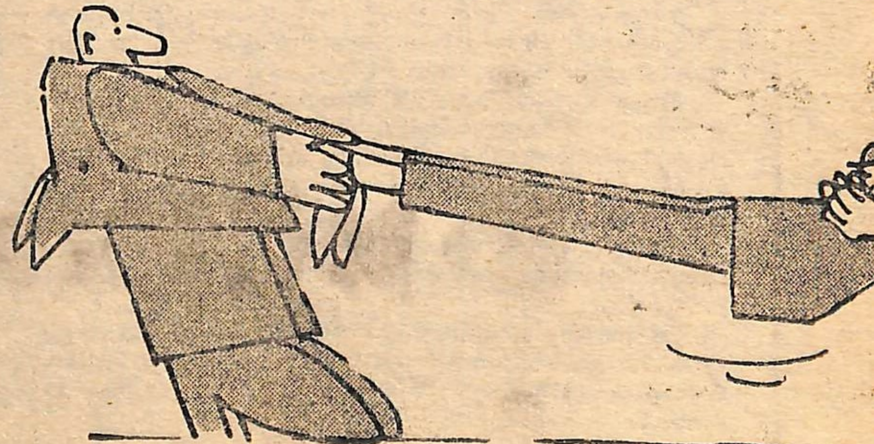
2

Yazısız

HAFTANIN AYNASI

DÖRT YILDIR YEDEKDE BEKLEDİN.. 90 DAKİKA DAHA BEKLEMEK SENİN İÇİN NORMAL AMA, YAPMA ARKADAŞ, BİZİ VE TAKIMI YAKMA!

Yedek Kaleci

KISA KES! BOYUN KADAR KONUŞ!.. BU PARA YETER SANA!

- APTALLIK YAPMA!.. AÇ GÖZÜNÜ, ŞU ÇEK'E BİR BAK YAHU!

DÜNYA SUSUZLUĞA ÇARE ARIYOR..

"DÜNYANIN SESİ"

SSSSSSS

...ÇEKLEŞEMİYOR...

BOZOK

Dilenciler kralı günde 400 liraya para demiyor

KAYSERİ — Kayseri'yi perişan gös... kılıklı... dilencilerden kurtar... için temizlik hareketine... belediye... tumba ederek arabalarla şehir hudutlarının dışına çıkarmıştır. İçlerinde halkın merhamet duygularını istis... para bile demeyen profesyonel dilencilerin de yer aldığı... kişiden çoğunun sapasağlam, üstelik ev, dükkân, bağ...

SUHA

Yazısız

Sizin için...

Sevgili okurlarımız,

Bildiğiniz gibi AKBABA yalnız bir mizah dergisi değildir; Türk mizahının yüksek okuludur da. Cumhuriyet dönemi mizahçılarımızın hemen tümü ilk umutlu adımlarını AKBABA'da atmışlardır. Bu mizah yüksek okulu, yetenekli öğrenciler için bir kez daha ardına kadar açıyor kapılarını, «Sizin İçin» sayfalarını siz genç yazar ve çizerlerin yapıtlarına ayırıyoruz. AKBABA neşeyi paylaştıran dergidir. Neşenin paylaşılması neşenin büyümesini sağlar. Siz de neşenizi paylaştırmak istemez misiniz? Muhakkak ki neşeli anılarınız, biraraya gelince anlattığımız fıkralar, çizdiğimiz veya çizmek istediğimiz karikatürler vardır. Gelin, AKBABA'DA buluşalım... Göndereceğiniz yapıtlarınızla «sizin için» sayfalarında neşenin büyümesini sağlayalım. Sevgilerimiz, her zaman sizlerindir...

OY VERİNMİ

Liman yapsam şu Konya'ya
Acep bana oy verinmi?
Kapak taksam Van gölüne
Acep bana oy verinmi?

Toprak vereceğiz köyde, şehirde
Köprüler kuracağız çayda, nehirde
Olürsem vatandaş evvel ahirde
Acep bana oy verinmi?

Şu dar boğazları nasıl aşmalı
Hem kel hem de fodullara şaşmalı
Hakkari'yi etsem kırkbir çeşmeli
Acep bana oy verinmi?

Huzuru bulacak millet
Kırat başımıza olmuştur illet
Bitmeli bu çile bitmeli zillet
Acep bana oy verinmi?

Nadide GÜRAY
Maraş Cad. No. 41 — VAN

(AH ŞU İNSANLAR)

Paran yoksa kimse tutmaz elinden
Cukka varsa yapışırlar belinden
Uzak durun insanların çelinden
Körün'den, Topalın'dan ve Kelin'den

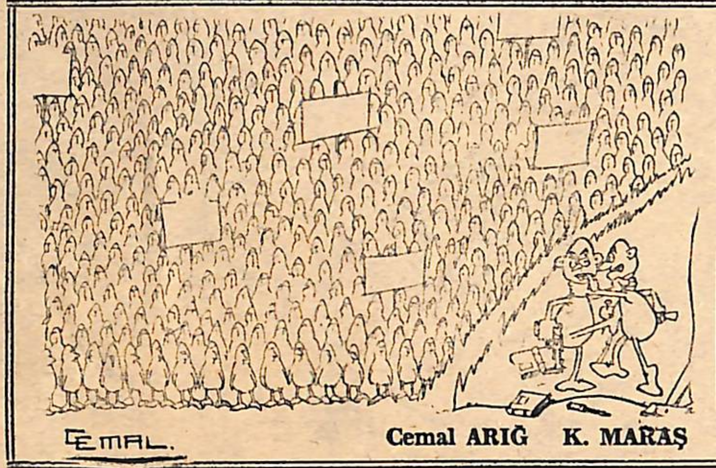
Kul, kul'un kuyusunu kazar
Satmak için gezer pazar, pazar
Avlasın diye bir de tuzak kurar
Aptal olan bunu ilâç diye yutar

Hedef değilim sakın beni taşlama
Sadece severim patates haşlama
Oyun bozanlık yok kaçmağa başlama
Boşver zamlara gazel oku ağlama

Ahmet OĞUZ TUNÇMAN
Aksaray/İST

İsmail GÜLEN ANKARA

Cemal ARIĞ K. MARAŞ

ACI BİR HİKÂYE

Genç adam önündeki boş şişeyi kenara iterken Garsona seslendi:

— Bana bir şişe daha aç...

Çok bitkindi. Karısı bunu kendisine nasıl yapmıştı hemde iki kişiyle inanamıyordu. Gelen şişeden kadehini sonuna kadar doldurdu ve bir dikişte hepsini içti.

— Ah ulan ah... diyordu, kendi kendine... hep benim iş seyahatlerim bizi bu acı sona götürdü. Ondan sık sık ayrılmasaydım bu felaket olmazdı... Parlayan ışığın, şişedeki alkolle aksettirdiği renklere daldı. Her şey yine bugünkü gibi aklına gelmişti.

Gece saat ya ikibuçuk yada üç'tü. Yola çıkacağı arabanın arızası tamamlanamamış oda mecburen eve geliyordu. Kendi anahtarıyla kapıyı açtı, ışığı yakınca gözlerine inanamadı... Yerde bir erkek ayakkabısı, Askıda'da bir Pardesü vardı. İşte o anda herşeyi anladı ve hiç ummadığı için hayal kırıklığına uğradı. Belinden 45'liğini çıkardı. Yavaş ve sakin adımlarla yatak odasının kapısını tekmeledi. Evet... yanılmamıştı. Karısı bir erkekle yatıyordu, o içeri girince genç kadın korkuyla haykırdı. Yanında yatan erkekse çok sakindi. Genç adama:

— Kusura bakma dostum... dedi. Karın beni seviyor... Hayır!. olamazdı bu. Karısı bir başkasını sevemezdi... Ama işte her şey açıktaydı. Tabancasını yatan adama doğru uzatarak:

— Çık dışarı... diye emir verdi.

Adam yataktan kalktı ve dışarı çıktı. Genç adam odanın kapısını kapattıktan sonra yıkılmışlığın etkisiyle karşısındakine bakarak:

— Beni iyi dinle... dedi. Karım sadece beni seviyor... istersen bir deneme yapalım... diğeri umursamadı:

— Olur deneyelim... ama nasıl?

— Tabancayı iki el ateşleyeceğim... ikimizde ölmüş gibi yere yatacağız eğer karım gelir kime sarılırsa onu seviyor demektir tamammı? Diğeri bu numarayı beğenmişti.

Genç adam havaya iki el ateş etti... aynı anda; ikiside ölmüş gibi yere yattılar. İki erkekde heyecanla kadının kime sarılacağını merak ediyorlardı. İşte ne olduysa ondan sonra oldu. Genç kadın kapıyı açtı. Yerde yatan erkeklere şöyle bir baktı. Sonra tekrar içeri girdi. Yatağa oturarak bir sigara yaktı. Sonrada tam yatağın karşısındaki Gardroba yöneldi. Dolabın kapağını açarak seslendi:

— Artık çıkabilirsin sevgilim... ikisi de geberdi!...

Mustafa ERKOL Uzundöşeme sokak 9/2 BALIKESİR

DERTLİ GÜLÜ

Ali zor etti
İş yok sende
Ya boşanırsın
Ya da yeniden nikâh kıyarım
Belki hoşlanırsın...
Korku yüreğini deldi
Bilemezdi Güllü bilemedi
Seviyordu Alisini
Durdu düşündü
Köyünün güzeli Güllü
Komşusuna gitti
Anlattı Alişini
Boşayacak beni
Tanrı çocuk vermedi
Emmi kurnaz düşündü
Gül yüzüne gül suyu sürdü
Söz aramızda
Tanrı çocuk verir sana
Sakın demeyesin kimseye
Önce sevdi sonra
Yine gelesin dedi
Köyün güzel kızı Güllü
Böylesini görmedi
Neden sonra bir oğlu oldu
Büyüdü yürüdü
Yaşlı Güllü yatağa düştü
Son soluğunda
Ak oğul kara oğul
Anan gibi gelin alma oğul
Boğazıma dayandı baban
Baban gibi olma oğul
Oğlu bir şey anlamadı
Git dedi emmine söyle
Ben durdum sözümde
O senin baban
Kanma sözüne...

KEMAL SÜHA ESEN
TCDD 2. İş. Md. lüğü
Teknik Ressam GAR/ANK.

DOĞACI

Çok çekti acı;
Buna karşın,
Ne solcu, ne sağcı.
Doğaya duacı,
Yani doğacı!

VEYSEL KARASOY
PTT Me. Bostanlı - İZM.

AÇLIK REKORU

Bir kadın açlık grevi yapıyordu. Adamın biri başında bekliyenlere sordu: Kaç gündür bir şey yemedi?

— Tam on gün

— Bu süre içinde önemli birşey oldumu?

— Elbette üç iskoçyalı evlenme teklif etti.

Yavuz İPLİKÇİ
Oruz Reis Cad. Birlik Ap.
D. 14/13 Telsizler/ANKARA

İMKÂNI YOK

Yeni evli olan gence komşusu çatıyordu:

— Bak dostum dedi. Perdelerinizi kapamak gibi bir âdet edinseniz çok iyi olacak. Her akşam on sıralarında öpüşmelerinizi bütün apartman seyrediyor.

— İmkânsız, ben o saatlerde evde bulunmam.

Ayten CEYHAN
Mustafa BORA
Namık Kemâl Lisesi — İZMİR

TERBİYELİ AT

Genç kadın binicilik dersi alıyordu. O gün derse biraz geçiken üstü başı çamur içinde dönmüştü. O sırada derse çıkacak olan arkadaşına:

— Aman, dedi, sakın benimki gibi terbiyeli bir ata binme. Ne zaman bir maniaya gelsek tam atlıyacağı sırada kendisi durup, bana buyur ediyor.

Yavuz İPLİKÇİ
Oruç reis cad. Birlik Ap. D-Blok
No. 14/13 Telsizler/ANKARA

— Aa bak! Mesai arkadaşlarım'da gelmiş!...

Behiç AK/İSTANBUL

SIHHATİNE

Kadın kocasına sitem etti:

«Artık beni sevmiyorsun galiba? Baksana her akşam eve içkili geliyorsun.» koca cevap verdi:

«Kim demiş. Her akşam sıhhatine içiyorum da ondan..»

Yavuz İPLİKÇİ
Oruç reis cad. Birlik Ap. D-Blok
No. 14/13 Telsizler/ANKARA

DÜZEY

Bir müzmin bekâr arkadaşınaöğünüyordu:

— Bakınız dostum, bir bekâr erkek kadınlar hakkında daima yüksek bir bilgiye sahiptir.

— Nasıl olur!

— Şaşırmayınız. Eğer daha az bilgisi olsaydı, mutlaka evlenirdi. ATO — İSTANBUL

DOKTOR

Adam doktora muayene olurken şöyle diyordu:

— Doktor bey, sol bacağımdan şikâyetçiyim, çok ağrıyor.

Doktor muayenesini tamamlar, gözlüğünü çıkarır ve:

— Yaşlılıktandır beyefendi, der.

Adam şaşırarak cevap verir:

— İyi ama doktor bey, sağ bacağımda aynı yaşta ama o hiç ağrımıyor.

Erol GÜLTEKİN
Malta, Yediemirler Sokak
Damla Apt, No. 27, Kat 3,
Fatih — İSTANBUL

ÖDÜNÇ AY

İki mübalağacı konuşuyorlardı. Biri dedikі:

— Bizim memlekette kış o kadar uzun olur ki tam on bir ay sürer.

Öteki altta kalmaz ve şöyle der:

— Bizde on iki ay sürer. Hattâ bazen on üç ay sürer de öbür seneden de bir ay ödünç alınır.

SİSTEM — 3 FAN
Van Bölge Temsilciliği
Ümit KAYAÇELEBİ P.K./VAN

YOKLAR ÇOKLAR

Şu dünyada iyi insanlar yok
Kötü insan istersen haddinden fazla çok

Evde yakacak odun yok
Ormanları yakacak gaz, kibrit çok

İyi sigara, rakı, çay, şarap yok
Kaçak mal istersen çok

Evlenmek için namuslu kız yok
Namussuz ararsan geceliği ikibin liraya çok

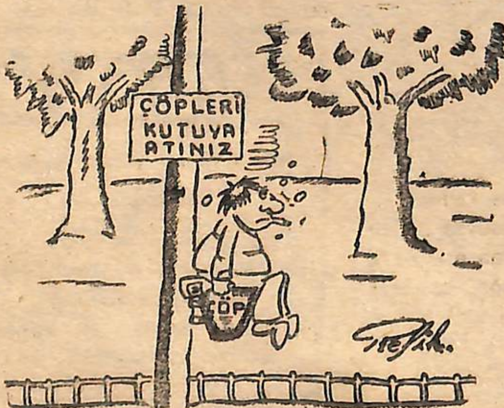
Doğru dürüst yaşamak istersen yok
Ölüm istersen her an, hemde çok

Bir tek gülen ana yok
Göz yaşını kara toprağa akıtanlar çok

Şiir yazacak kalemin yok
Arkanda bir sürü düşmanın çok

Yokla çok arasında Aziz yok
Çokla yok arasında azizler çok...

Aziz ÖZKULAK
Kemalöz Mah. Doğru Sok. No. 7 / UŞAK

Refik TİNİŞ ANKARA

Bahadırhan TOKMAK / ANKARA

PRATİK HESAP

Adamın biri doktora giderek sordu:

— Doktor bey, karımla evleneli 3 ay oldu. Bir çocuğumuz oldu. Bu nasıl iştir?

Doktor adama teselli veren gözlerle bakarak:

— Üzülme canım. Siz onunla evleneli 3 ay, O sizinle evleneli 3 ay, eder 6 ay. Üç aydan beri beraber yaşıyorsunuz eder 9 ay. On gün için hiç üzme tatlı canını..

BÜYÜK ÜZÜNTÜ

İbrahim önce karıssını kaybetti, ama pek üzülmedi. Arkadan ineğini kaybedince içini bir üzüntüdür aldı. Arkadaşı Hüseyin bunun üzerine ona sordu:

— Ülen sen ne sayhasın be. Karın öldü aha ses etmedin, ineğin ölünce ne diye ses ediyon?.

İbrahim üzüntüyle cevap verdi:

— Ah nidem Hüseyin ağa. Karım öldü, herkes bana yeni karı salık verdi. Bir kişi çıkıp şu filânca ineği sana verelim demiyor...

Mustafa BORA — Ayten CEYHAN
Namık Kemal Lisesi — İZMİR

MEKTUPLAŞMAK İSTİYORUM

Para, pula tapmayanla,
Yanlış yola sapmayanla,
Hassas güzel, bir bayanla,
Mektuplaşmak istiyorum.

Son günlerde pek mutsuzum,
Bu nedenle korkusuzum,
Şimdi moda iki gözüm,
Mektuplaşmak istiyorum.

Hiç üzülmem yoğa, vara,
Alnım aktır, saçım kara,
Hoşuma gittin maskara,
Mektuplaşmak istiyorum.

Hayat fani, ömür kısa,
Ne İsa'yız, nede Musa,
Gel gidelim biz bu kursa,
Mektuplaşmak istiyorum.

Mustafa BORA
5413 Sok. No. 2 Yeşildere — İZMİR

Erol GÜLTEKİN İSTANBUL

Yönetici: Sayın vatandaşlar, şey... forumcular, forum izleyicileri, ayıpları ortaya döküp deterjanla temizleyiciler, cici bici leblebiciler, keten kenevirciler!. Sizlere bugün, burada «Güreşimiz nasıl kurtulur?» konulu bir forum sunuyoruz. Konuşuyor, konuşturuyor, görüş ve düşüncelerinizi alıyoruz. Eveett... Söyleyin bakalım sayın seyirciler, sevgili dinleyiciler, her şeye karşıdan bakıp izleyiciler, sevaplarıyla övünüp günahlarını gizleyiciler, güreşimiz bu kötü durumundan nasıl kurtulur?

Behçet Bağrıyanık: «Kurtulmaz efendim bizim güreşimiz, kurtulamaz artık. Battı balık yan gider, açma yaram kan gider. Ah, açtırmayın efendim kutuyu, söyletmeyin kötüyü. Biz kurtulabiliyor muyuz ki güreşimiz kurtulsun a kardeşim?! Bağrım çok yanık yönetici bey kardeşim. Sormayın.»

Yönetici: «Peki sormayalım efendim. Zaten zülfi yâre dokunmaya başladınız. Bu gidişle beni görevimden attıracaksınız...»

Mahmut Mutluazınlık: «Arkadaşımız yanılıyor yönetici bey. Her şeyin vardır bir kurtuluş çaresi. Maksat işini bilmek. Bak, ben yedi, sekiz yıl önce beş parasızdım, işportacılık yaparak zar zor geçiniyor, belediye zabıtasıyla köşe kapmaca oynamaktan anam ünlüyordu. Ama sonra ne oldu? Arkadaşım gibi umutsuzluğa kapılmadım. Allah «yürü ya kulum» dedi, kurtuldum. İşte onun gibi çalışmalı, çabalamalı, umudu kesmemeli, çıkmadık canda umut vardır. Güreşimiz öldü mü? Yoo! Öyleyse kurtulma umudu var. Devlet bu soruna el atmalı. Paraya acımamalı. Gerekirse dışarıdan antrenör, güreşçi ithal etmeli...»

Sedat Serttepe: Niye siz, biz değil de devlet? Hele sizin gibi zenginlerin eli armut mu topluyor? Her şeyi devletten beklememeli. Devletin eli her yere uzanamaz. Madem ki el atmak, el uzakmak düşüncesindesiniz, niye siz el uzatmıyorsunuz güreşimize? Futbola olduğu gibi üç beş zenginimiz şu güreşimize, güreşçilerimize el atsa bak nasıl kurtulur o!...»

Kemal Gülova: «Onlara kalırsa güreşimiz kurtulamaz, büsbütün batar be! Futbolumuza el attılar da futbolumuz kurtuldu mu sanki?!»

Yönetici: Konu dışına çıkmayalım lütfen!»

Behçet Bağrıyanık: «Sataşma var efendim. Söz istiyorum. Sayın Mutluazınlık benim çalışmadığım için kurtulamadığımı söyledi. Ben çalışıyorum. Çalmıyorum. Yürüyorum, yürütmüyorum.»

Mahmut Mutluazınlık: «Bu sefer de bana sataşma var.»

Yönetici: «Lûtfen kişisel konuşmayalım beyler!»

Cemil Kâğıtçı: Bence, yabancı güreşçiler, bizim güreşçilerin bütün oyunlarını öğrendiler. Yeni oyunlar bulmalı, hakemleri ayarlamalı, şike, doping yapmalı, çaktırmadan favul yapmasını öğretmeli güreşçilerimize.»

Alicengiz Yolunubulur: «Evet efendim, ben de aynı kanıdayım. İsterlerse çeşitli alicengiz oyunları öğretirim ben kendilerine.»

Kenan Kurt: İş oyunda değil, güreşçiler arasında iyi bir seçme yapmalı da öyle göndermeli kendilerini dış memleketlere.»

Yönetici: Nasıl bir seçme yapmalı acaba?»

Kenan Kurt: «Ben de onu söylüyecektim. Ruslar güreşte en büyük düşmanımız. O halde Rus düşmanı, komünist düşmanı milliyetçi, komandocu gençlerimizin arasından seçmeli güreşçileri. Bakın o zaman nasıl kurtulur güreşimiz. Titreyip bir kendilerine döndüler miydi perişan ederler vallahi Rus. Bulgar, Romen güreşçilerini.»

Cemal Solak: «Caart kaba kâğıt! Sistem, kondüsyon, taktik, oyun olmadıktan sonra neye yarar titremek, kendine dönmek?»

Kenan Kurt: «Eski, şampiyon güreşçilerimiz kondüsyon, sistem bilmiyorlardı ama dünyayı titretiyorlardı. Ruh lâzım. Türk olma şuurunu aşılamalı. Gençlere, şey güreşçilere hamasi şiirler okumalı, aslanlar, kaplanlar diye iltifat etmeli. Biz kimleriz, Altaydan ge...

Cemal Solak: «Nerden geldiğimiz değil nereye gittiğimiz önemli. Bu gidişle kötüye gidiyoruz. Sizin o komandolar bir işe yarasalar, güreşten önce memleketi kurtarırlardı!»

Kenan Kurt: «Dur bakalım. Hele bir solcuları sindirip susturalım, yurtlara, dairelere bir sızalım, ondan sonra kurtarırız.»

Cemal Solak: «Siz kendinizi kurtarın önce!»

Yönetici: «Lütfen konu dışına çıkmayalım beyler!»

Şahin Tek: «Bir önerim var bu konuda. Her gün sefaletle kol kola yaşadığı, ezayla, cefayla güreştiği halde bir türlü sırtı yere gelmeyen dar gelirli vatandaşları gönderelim güreş müsabakalarına:

Sadi Heptaş: «Hayırrr! İkide birde kavga eden, dövüşüp güreşen milletvekillerimizi gönderelim.»

Şahin Tek: «Onları boks müsabakalarına gönderelim!»

Cemal Solak: «Favul yapıyorlar hep. Diskalifiye olurlar!»

Yönetici: «Lûtfen suya, sabuna dokunmayalım!»

Cemal Solak: «Pis miyiz biz, niye dokunmayalım?»

Yönetici: «Yani etliye, sütlüye karışmayalım ki...»

Cengiz Soluk: «Etliye, sütlüye yaklaşamıyoruz ki karışalım, a yönetici bey, sen ne diyorsun? Pahalılık artalı yanından bile geçemiyoruz.»

Yönetici: «Lütfen, rica ediyorum, Lûtfen sadede gelelim!»

Kâni Kapanık: «Efendim, televizyonda yenildiğimiz güreşleri göstermemeli. Örövizyonda Yunan şarkısı verilirken yaptığımız gibi yayını kesip «Memleketim» şarkısını çalmalı.»

Cengiz Soluk:» O zaman da milletin, aynı şarkıyı dinlemekten asabı bozulur. Bence mehter marşı çalınmalı. İki ileri, bir geri... Halimizi ondan başka hiç bir şey anlatamaz.

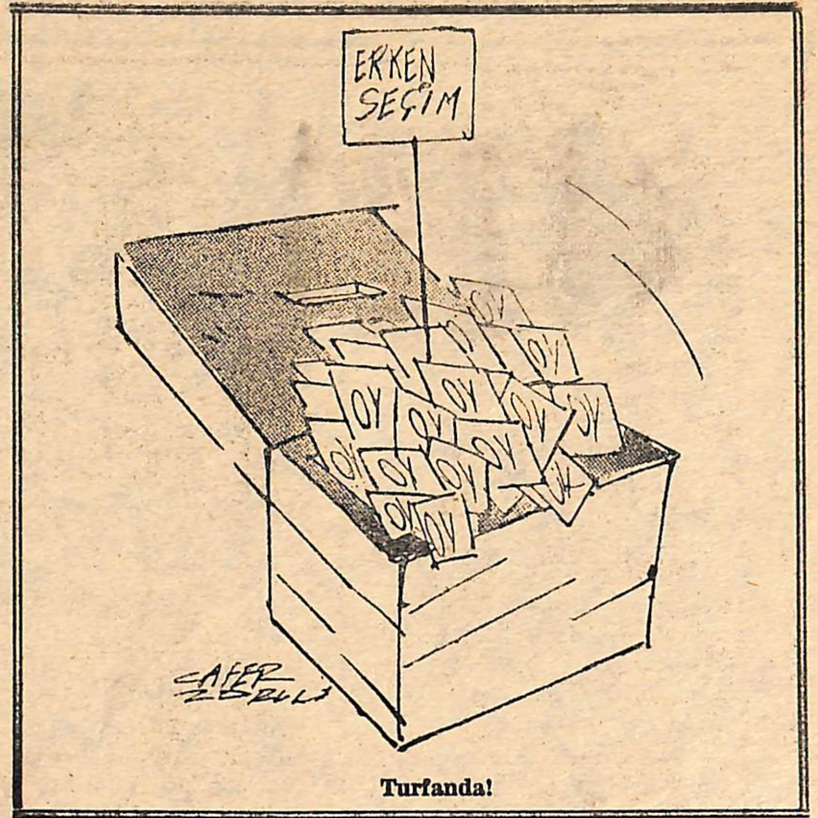
Kenan Kurt: (Cengiz Solok'un üstüne yürüyerek, Ne demek istiyorsun yâni sen? Alay mı ediyorsun hükümetimizle?

Cemal Solak: «Yuuh! Yuuh! Kaba kuvvete yuuhh!»

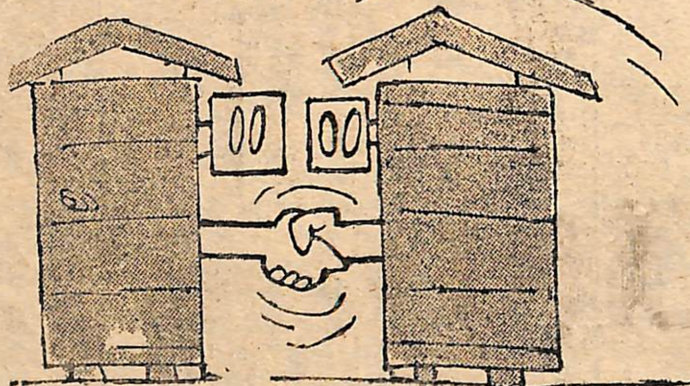
Mahmut Mutluazınlık: «Hayır, rejim düşmanlarına yuh!.»

Cemil Kâğıtçı: «Vuur, vuur! Ellerin dert görmesin, vuur!»

Yönetici: «Lütfen beyler. Forumu kapatmak zorunda kalacağım sonra. Durun, yapmayın. İmdaat! Polis! Poliisss!...»

Turfanda!

— Demokrasimizin 100. yılı kutlandı —

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ : Ergin Ortaç

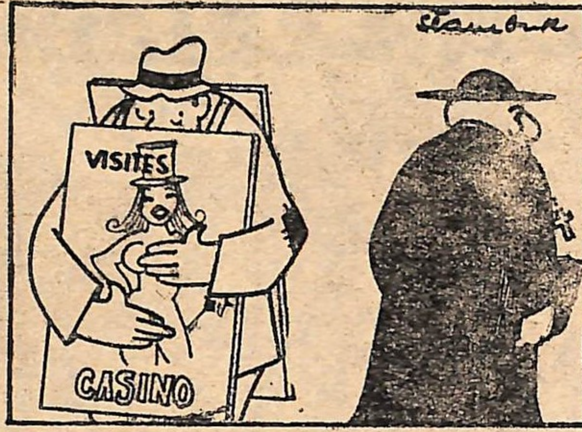
Yazı işlerini fiilen idare eden : Kadri Yurdatap

Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer : Akbaba Matbaası

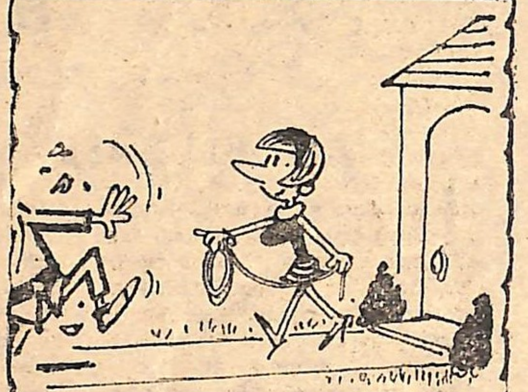
Dağıtım: Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

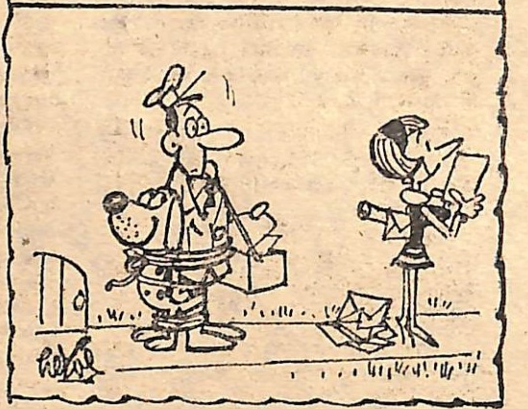
dünya Karikatürleri

YAZISIZ

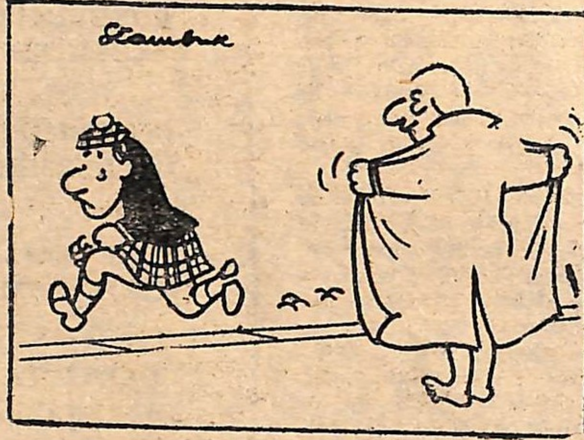

YAZISIZ,

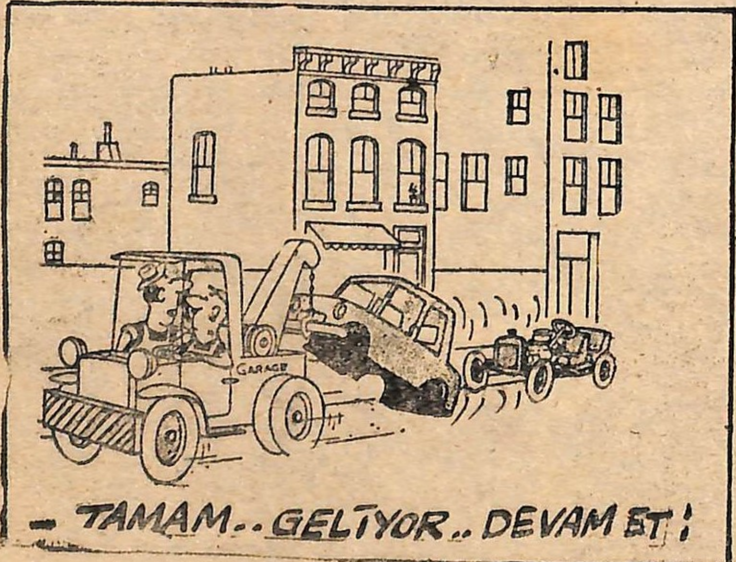

YAZISIZ

YAZISIZ

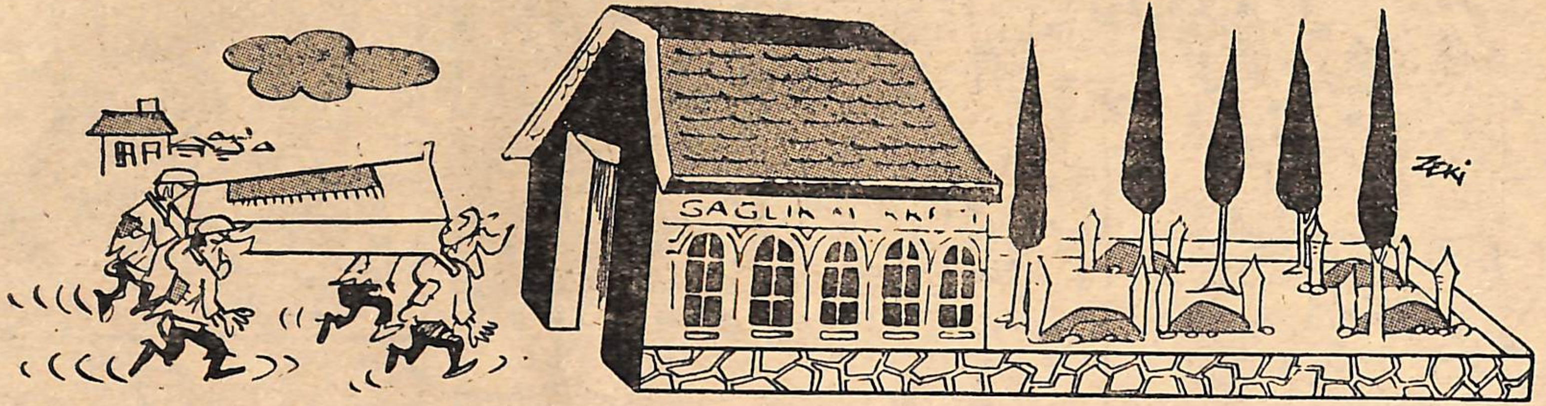

— TAMAM.. GELİYOR.. DEVAM ET!

— EV SAHİBİ.. KİRAYI İSTİYOR! CAM PARASINI DA UNUTMAYIN DİYOR!

Bir Çizerin Kaleminden

YAZISIZ

AH! BU RASLANTILAR...

İNSANLARA da, hayvanlara da. Raslantılar hem iyi hem kötü oyunlar oynuyor. Bakıyorsunuz, bir köpek.. Sokak köpeği! Bir kenara büzülmüş yatıyor.. Gelenden geçenden tekme yiyor. Her halde bu İnsancıklar, boşuna vurmuyorlar, kendi halinde yatan bu zavallı hayvana!... Bakıyorlar: Karnı içine geçmiş.. «Belli ki aç bu hayvan» diyorlar. Hayvan da tekmeyi yediğine göre, açlığı su yüzüne çıkmış, kanıtlanmış oluyor.

Köpek: «Benim karnım aç ama, tekmeye tok... Etmeyin, eylemeyin» diyor belki ama, nede olsa, hayvan! İnsanlardan daha iyi mi bilecek durumunu?.

«Açım» dese de «tokum» dese de tekmeyi yiyecek. Tekmeyi vurana saldırsa (kuduz) denecek.. Bunu da biliyor. İster istemez tekmeyi yiyiyor. Bir de, evlerde beslenen köpekler var. Pirzola, büftek yiyenler... Raslantılar, bu köpeklere öyle güzel fon hazırlamış ki... İnsanın, İnsanlığından utanç duyası geliyor. Fifiler, Bobiler.. bilmem neler..

Bunların, kuş tüyünden yatakları, yastıkları atlas yorganları... Hastalanınca aile doktorları var. Gelin de, bunlara tekme atın bakalım. Niçin atmıyorsunuz? Siz de, biliyorsunuz.. Bunlar tekme yemez. Pirzola, büftek yerler en iyisinden. Siz yiyemediğiniz için, size de: Kıs kıs gülerler.. Nanik yaparlar. Galiba sahipleri de, bu fifileri onun için severler... Onun için taparlar. Bazen, raslantılar bunların kapılarına bir fakiri bir garibanı düşürür..

Açtır adam.. Salarlar kurtköpeğini adamın üzerine.. Kurtköpeği bilir görevini uzaklaştırır adamı, döner yerine. Bu kurtköpeği sekiz katlı apartmanda hanımla, beyle, iç içe yaşamıyordur. O kulübesinde oturur.. Görevi bekçiliktir. Halden anlar bu kurtköpeği, hislidir... Isırmaz garibanı.

Oysa, beyler, hanımlar öyle mi ya! Niçin salmışlardır kurtköpeğini aç adamın peşine.. Kurtköpeği saldırdıkça komik durumlara düşecektir gariban. Onlar da gülmekten yerlere yatacaklar. Bu görüntüden büyük zevk alacaklardır. Fakaat... Bekledikleri olmaz. Kurtköpeği hisli, kurtköpeği akıllı. Neresini ısırsın bu adamın? Zavallı bir adam! Tutar adamın elinden, bahçe kapısından çıkarır.. Yol gösterir. Adam şaşkın, uzaklaşır oradan. Kurtköpeği üzgün döner kulübesine. «Besle kargayı oysun gözünü» derler. «Elin serserisine yol gösteresin, diye mi besliyoruz biz seni?» derler...

Gündüz bağlanıp, gece serbest bırakılan kurtköpeğini ertesi gün kulübesinde bulamazlar. Kaçmıştır. Bey, kurnaz; hemen köpeği bir dostuna satmıştır. Paralar sayılmıştır.. İş köpeği bulmağa kalmıştır!... Kalmıştır ama, böyle köpek de zor bulunur kanımızca...

ALİ KEMAL TEKME ATMAMIŞ

Ali Kemal Tekme atmamış arkadaş!... Kuzu kuzu sahada dolaşırken atılmış oyundan.

İnek hakem! nolucak...

Ali Kemal,

Buzağı buzağı sahada dolaşsaydı oyundan atmazdı herhalde!..

GÖREVİMİZ TEHLİKE!

***

GÖREVİMİZ GÜLDÜRME!

***

GÖREVİMİZ KAZIK ATMA

***

GÖREVİMİZ PALAVRA!

***

GÖREVİMİZ VURGUN!

***

GÖREVİMİZ ADAM ÖLDÜRME!

***

GÖREVİMİZ ŞABAN'LAŞMA!

KARANLIKTA...

GEÇEN pazar, Mak Milan ve karısını seyredemedik.. Tak, diye filmin en heyecanlı yerinde elektrikler kesildi. Tabiî, Ecevit'in konuşmasını da dinleyemedik.

Perşembe gecesi de durum değişmedi. (Görevimiz tehlike) adlı dizi filmi seyrederken, gene en heyecanlı yerinde elektrikler kesildi.

Avrupa kupa maçlarından özetleri de seyredemedik. Bir de, kalkmış Başbakan hazretleri konuşuyor, neymiş efendim.. İki bin yılında İTALYA'YA yetişecekmişiz. İTALYA'YA yetişelim derken, Erbakan'ın temel diye kazdığı çukurlara düşmeyelim de karanlıkta.

Zira, düşersek biraz zor çıkar.. Nah yetişiriz İtalya'ya..

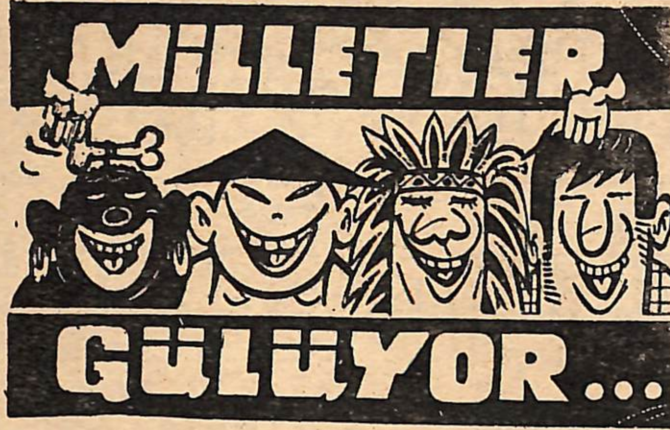
Çünkü Erbakan o kadar çok temel attı, çukur kazdı ki.. Birine düşüp çıksanız... İkinci, üçüncü... Bir dördüncü çukur karanlıkta bizleri bekler durumdadır...

YAZISIZ

— Gözlüksüz, sizi kocası sandı!...

Yazısız

RUH DOKTORUNDA

Bir işadamı, ruh doktoruna giderek:

— Büyük para sıkıntılarım var, dedi. Hesabın içinden çıkamıyordum, bir malî müşavir tuttum...

— İyi bir fikir, diye doktor cevap verdi. Artık hesap işlerini ona devrettiğinize göre düşünceleriniz hafiflemiş olmalı...

— Aksine doktor, bu kez de, onun maaşını nasıl vereceğim diye kafamı patlatıp duruyorum!.

— Zavallı kocacığım, bir kere'de boynuna atlayayım dedim!

EVLİLİKTE

Bir bekâr adam, yeni evlenen arkadaşına sordu:

— Nasıl, evlilikten memnun musun?.

— Monoton değil hiç değilse, diye arkadaşı cevap verdi. İlk ayında ben konuşuyordum, karım dinliyordu. İkinci ayında karım konuşuyordu ben dinliyordum.

— Ya şimdi?

— Şimdi ikimiz bir ağızdan konuşuyoruz komşular dinliyor!.

NEDENİ

Avukatına giden kadın.

— Kocamdan boşanmağa karar verdim, dedi.

— Şikâyetiniz?

— Hiç bir şikâyetim yok.

— Fakat madam, boşanabilmeniz için mutlaka bir neden bulmanız lâzım.

— Boşanmak istememin tabiiki bir nedeni var, ondan daha az kıskanan, daha çok harcıyan bir başka erkek buldum!..

TELEFON

Bir delikanlı, telefon kabininden son derece kederli bir tavırla çıktı. Onu dışarda bekliyen arkadaşı:

— Neyin var? diye sordu.

— Flört ettiğim kız... Evleneceğini bildirdi!

— Pöh... Aldırma, biri giderse, on tanesini bulursun sen bu kadar yakışıklı iken!

— Anlamıyormusun canım, benimle evleneceğini bildirdi!

TEKERRÜR

Yatakta gazete okumak alışıklığında olan bir erkek, o gece de yatağında gazete okurken, karısına:

— (Tarih tekerrürden ibarettir) sözü ne demektir bir türlü anlamam, dedi.

— Bunda anlamıyacak ne var, diye kadın cevap verdi. İlk karının seni, evlendiğinizden bir ay sonra aldattığını söylememiş miydin!...

İTİRAF

Scotlan Yard'ın polisleri, şüpheli bir şahsın gözlerine tuttukları kuvvetli lâmbaları durmadan açıp kapatarak oniki saattenberi adamın suçunu itiraf etmesi için nöbetleşe uğraşıyorlardı. Odaya giren baş müfettiş sordu:

— Herhangi bir itirafta bulundu mu?

— Hayır efendim. Sadece onbeş sene müddetle fener bekçiliği yaptığını itiraf etti!.

Yazısız

NE FARK EDER?

Lokantada, müşteri garsonu çağırarak sordu:

— Getirdiğiniz et, dana eti mi?

— Siz onları ayırd edemediniz mi mösyö? diye garson sordu.

— Hayır...

— Şu halde, ne fark eder? Ha dana eti olmuş, ha eşek eti!.

SEBEP?

Müdür, büroya geç gelen güzel sekreterine sordu:

— Neden bu kadar geç kaldınız?

— Peşime takılan bir delikanlı yüzünden, dedi kız.

— Bu bir neden değildir.

— Nasıl değil müdür bey, delikanlı o kadar sıkılgandı ki, benimle bir türlü konuşmağa cesaret edemedi!.

BİGAMİ!

Genç delikanlı, babasına sordu:

— Baba, bigami (İki karılı) ne demektir?

Mutfakta, bulaşık yıkamakta olan baba, içini çekerek cevap verdi:

— Benden iki defa fazla bulaşık yıkayan adam!.

HAYAT

Bir adam, arkadaşına:

— Didinip çalışmak ve bir şeylere sahip olmak neye yarar, dedi, hayat o kadar kısaki...

Diğeri hayretle:

— Peki öyleyse neden evlendin? diye sordu.

— Hayat daha uzun gözüksün diye!...

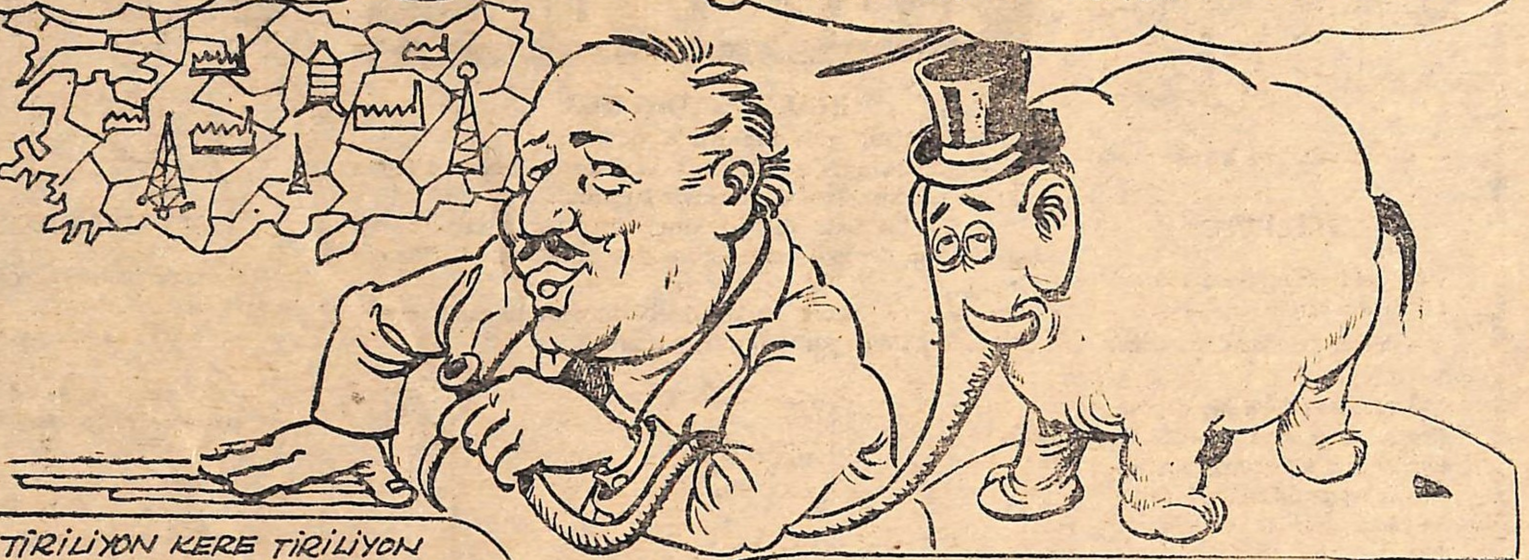
SAKINCASI YOK

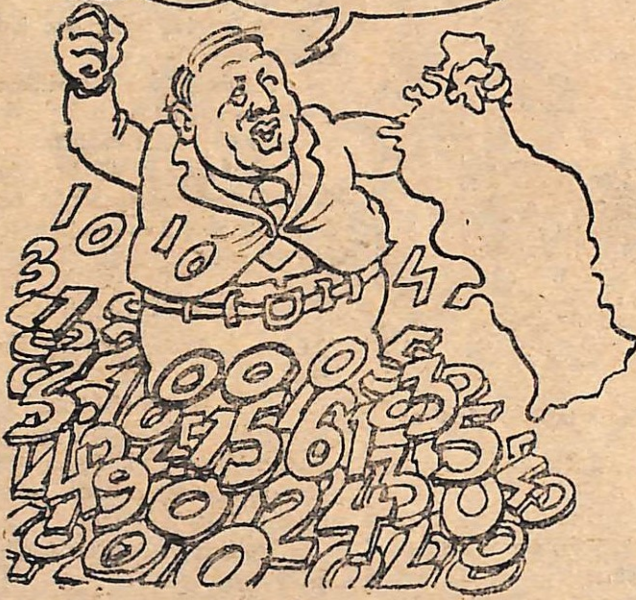
Yakında evleneceklerdi. Genç kız:

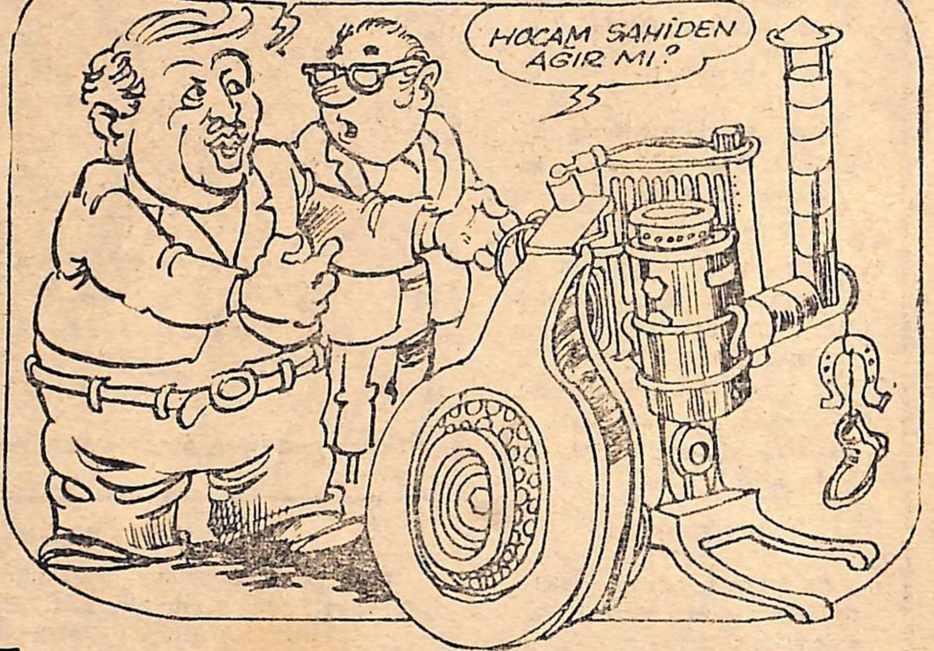
— Genç kızlık alışıklıklarımın bazılarını evlilik hayatımda da sürdürmemde bir sakınca görmezsin ya? dedi.

— Bunun için hiç üzülme sevgilim, diye erkek cevap verdi. Özel olarak, babandan cep harçlığı almana ve elbise masraflarının onun tarafından ödenmesine devam edebilirsin!...

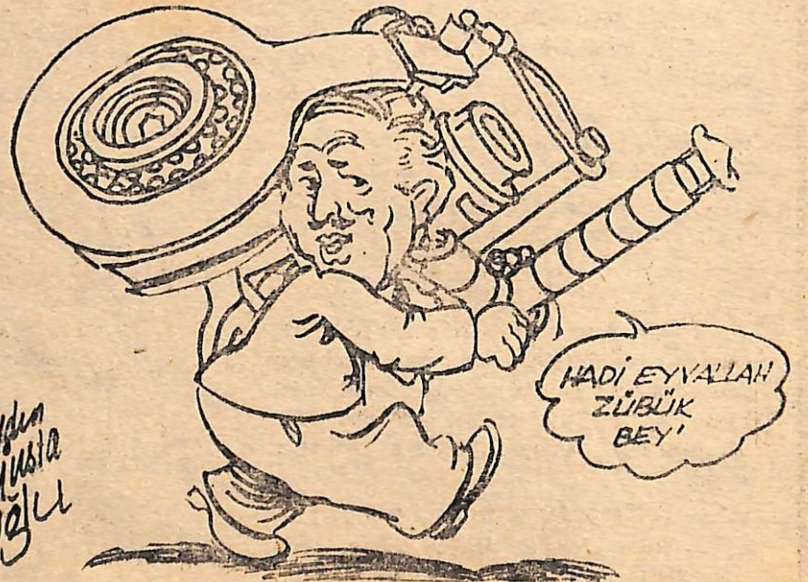
BİR KONUK BİR HÖDÜK

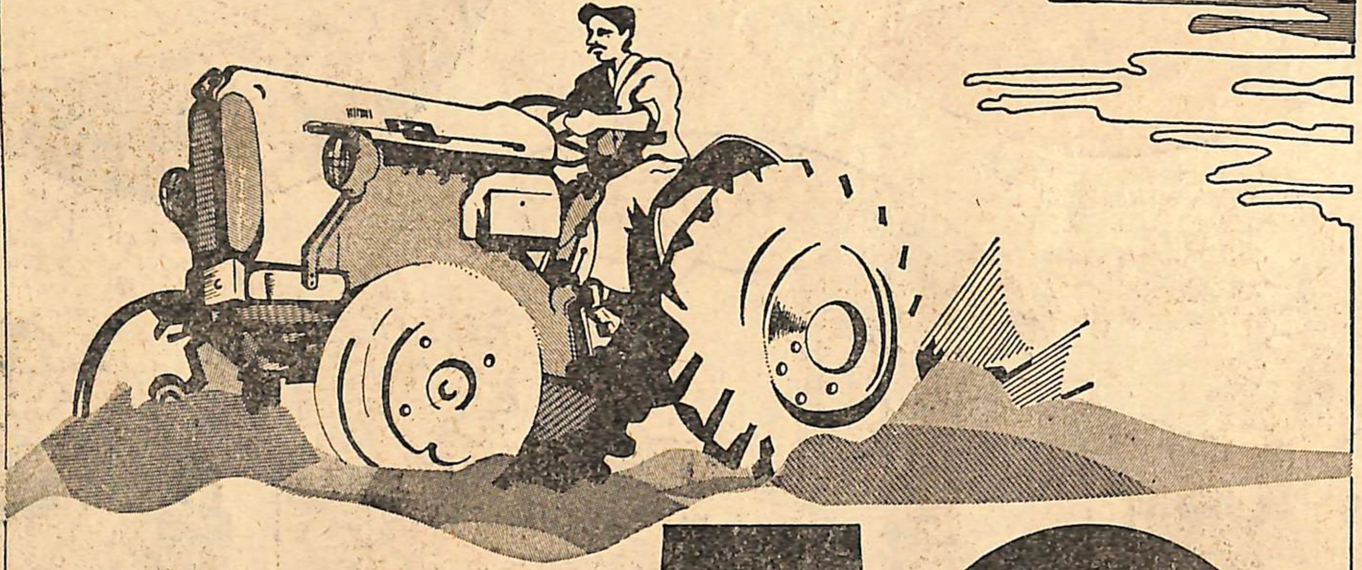

YURT EKONOMİSİNİN TEMEL DAYANAĞI

50

milyarı aşan plâsmanları ile...

T.C. ZİRAAT BANKASI

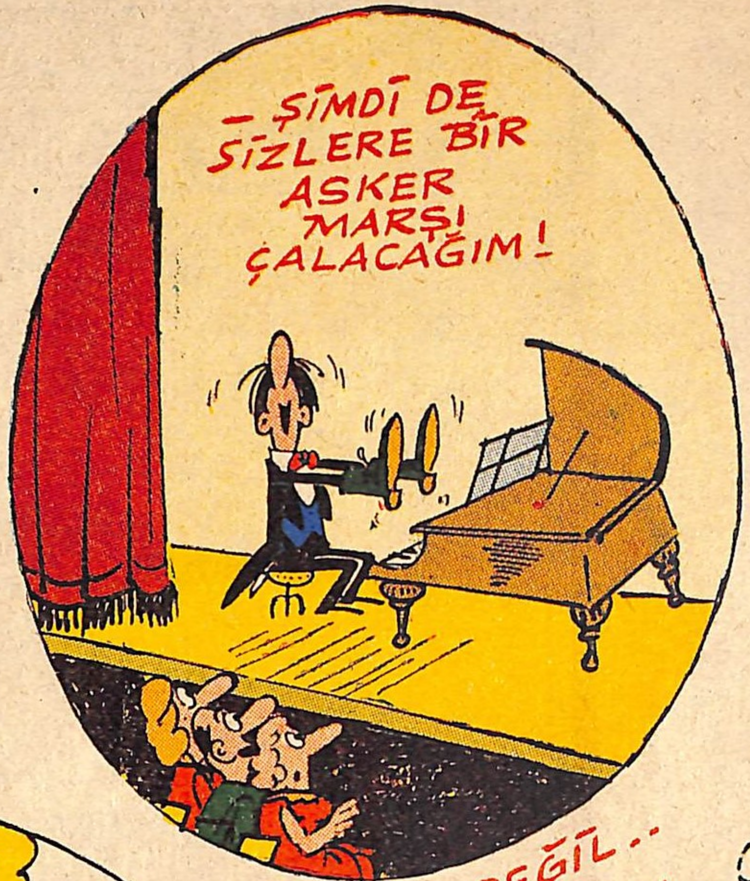
CELAL

Basın : 60136 — A. 20226 — 143

Akbaba

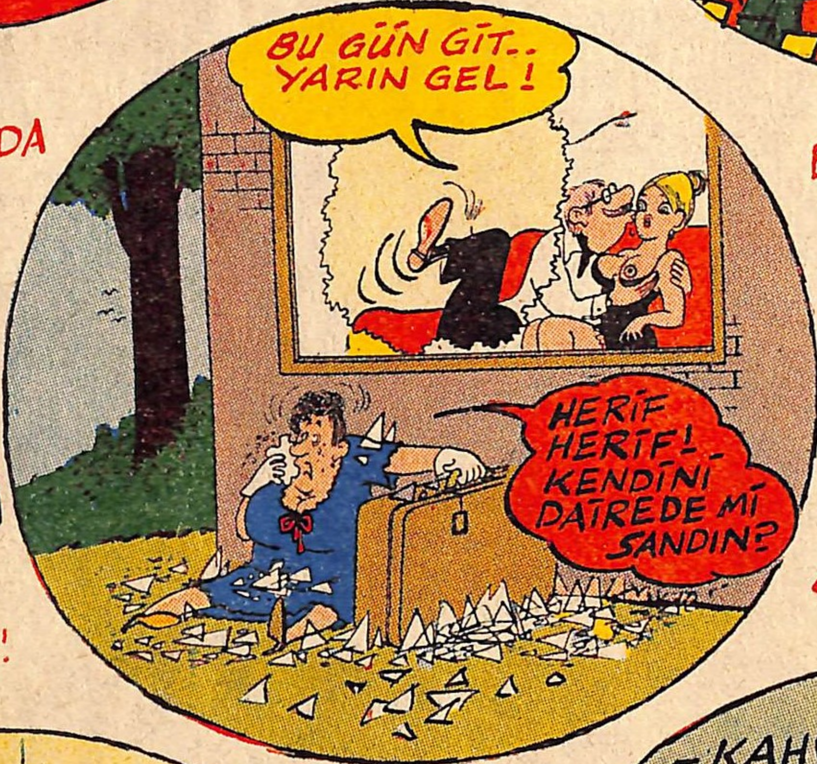
– NE YAPAYIM?.. BU GECE MÜZİK DİNLEYEN YOK!
CAZ

– ŞİMDİ DE SİZLERE BİR ASKER MARŞI ÇALACAĞIM!

BU KAPAKLARIN ALTINDA
BİRA YOK SÜT VAR AYOL!

BU GÜN GİT.. YARIN GEL!
HERİF HERİF!.. KENDİNİ DAİREDE Mİ SANDIN?

BAYRAM DEĞİL.. SEYRAN DEĞİL..
ENİŞTEM BENİ NİÇİN ÖPTÜ?

– YANLIŞ YERE Mİ GELDİM? İYİ Kİ GELMİŞİM!..

– KAHVE AL GEL DE... SANA BİR YORGUNLUK KAHVESİ YAPAYIM!